SOLDATUL

Nr. 396 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

PLANURILE MOSCOVEI ȘI NOI AȘTILALȚI

Sistemul de stat sovietic nu poate fi un ideal pentru omenire, fiindcă este contra naturii lucrurilor și fiindcă, distrugând toate cuceririle binefăcătoare ale lumii, nu pune în loc decât haosul, mizeria și degradarea omului. Chiar aliații de acum ai Uniunii Sovietice nu consideră această alianță decât ca o necesitate a războiului, iar armata roșie ca un instrument de război, de care nu se pot lipsi. Sistemul sovietic e însă altă chestiune. Acest mod de a vedea chestiunea, nu exclude totuș o anumită luciditate față de realitățile bolșevice. Astfel o mare revistă engleză recunoaște că puterea statului sovietic are trei temelii principale: poliția N. K. W. D.-ului, fostă G. P. U., care exercită un permanent control terorist asupra maselor, forța armată și taberele de pedeapsă.

Ori dacă privim mai de aproape această organizare de temelie a statului sovietic, cele trei instituții bolșevice fundamentale se reduc la una singură: N. K. W. D. Căci în cele din urmă taberele de pedeapsă sunt o anexă a poliției sovietice, iar armata stă și ea sub teroarea necontenită a agenților N. K. W. D.-ului, care spionează și denunță, cari execută sau trimit la tabere de pedeapsă pe oricine pare suspect strașnicelor porunci dela Moscova.

Aici apar, în toată grozăvia ei primejdia bolșevică. Comunismul este o doctrină de concepție internaționalistă și de tendințe revoluționare mondiale. Guvernul sovietic dela Moscova nu-și mai ascunde gândurile de a pune stăpânire, rând pe rând, pe întreaga suprafață a globului și de a impune pretutindenea legile comunismului și regimul de stat sovietic. Declarația pe care o făcea, acum câteva luni, la unul din posturile de radio din Algeria, fruntașul comunist francez André Marty, că Stalin dorește o Uniunea Sovietică Europeană exprimă destul de limpede ambițiile Moscovei pe ziua de mâine. Deocamdată revista engleză „Secolul al 19-lea”, despre care am făcut amintire mai sus, recunoaște că Stalin propune o linie de demarcație sovietică, care pornește din Marea Baltică peste Europa Centrală, până în Triest și dealungul Adriaticei până la granițele Greciei, înglobând țările balcanice, dunărene și Polonia cu Prusia Orientală. Ar fi, acesta, numai un început, o primă cucerire a comunismului primar, o etapă în drumul de înfăptuiri planetare ale comunismului integral.

Dar ce ar însemna, pentru noi mai întâi, statele cuprinse în planul Moscovei și apoi pentru toate țările mari și mici, ale lumii civilizate, această lățire a bolșevismului? Dacă în Rusia, N. K. W. D.-ul face ravagii, dincoace în lumea cu vechi tradiții de libertate și de mândrie națională, va fi prăpăd. De aceea bolșevismul trebue combătut și înfrânt pentrucă numai înfrânt el va înceta de a fi o primejdie pentru toată lumea.

D. I. Cucu

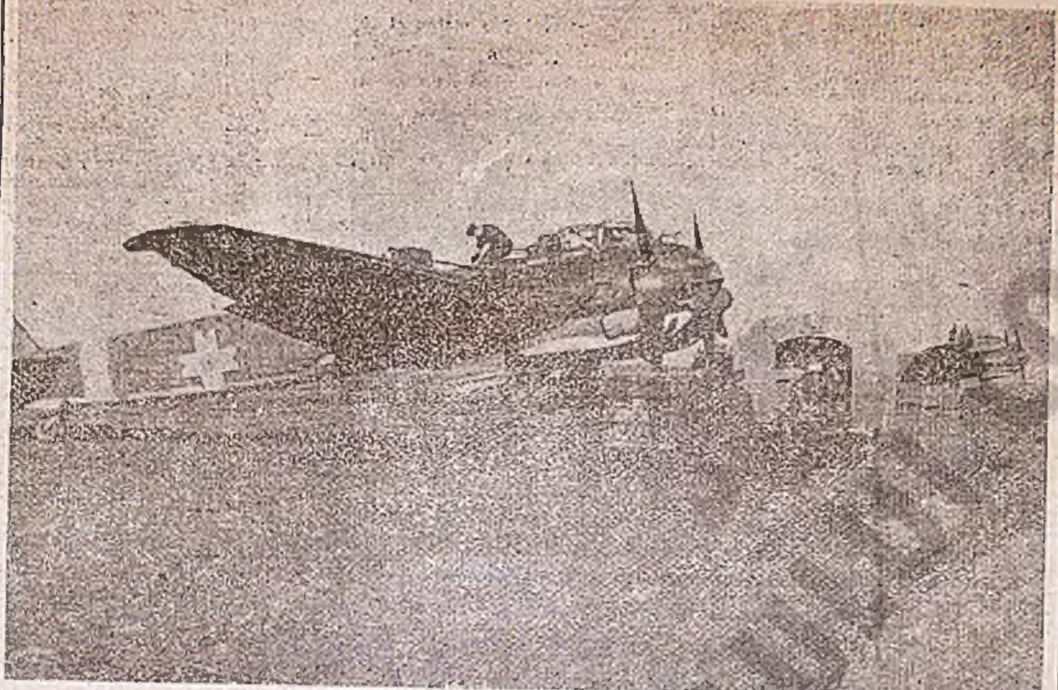

Avioanele noastre de bombardament greu sunt alimentate încontinuu cu bombe pentru misiunile ce au de executat *(S. M. P.)*

INFANTERIA ROMÂNĂ

In trecut și în deosebi în luptele din războiul actual, purtate cu atâta dârzenie contra dușmanului cotropitor din Răsărit, infanteria română și-a câștigat lauri de glorie ce-au făcut de multe ori înconjurul lumii.

Infanteristul român, fie că este dorobanț, vânător de munte, grănicer, își îndeplinește misiunea cu aceiaș adâncă dragoste de Patrie, ori unde este destinat.

Unitățile de infanterie, bine dotate în războiul actual cu arme grele contra carelor de luptă și aruncătoare pentru distrugerea cuiburilor de rezistență inamice sau stăvilirea înaintării valurilor dușmane, dispun astăzi de o mare putere de luptă.

In războiul trecut, arma de bază a infanteriei era arma automată: mitraliera și pușca mitralieră, întrebuințate cu o deosebită tenacitate în deosebi în apărare, unde constituiau osatura punctelor de sprijin și centrelor de rezistență, astăzi arma de distrugere a infanteriei este aruncătorul.

Aruncătorul, bine întrebuințat, sparge apărarea dușmană și deschide drum bravului infanterist, sprijinindu-l cu mult efect în distrugerea, rând pe rând, a rezistențelor inamice.

Necesitatea luptei apropiate, în special contra atacurilor dușmane date prin surprindere cu parașutiști sau blindate până în spatele liniilor proprii, a obligat și armele surori: artileria, pionerii și aeronautica, să știe a folosi modul de luptă apropiată al infanteristului.

Cavaleria a fost obligată de mult a manevra călare și a lupta numai pe jos ca infanteria, fiind dotată cu aceleași mijloace de luptă.

Pionerii s'au dovedit în războiul actual, un auxiliar tot mai de preț al infanteriei, atât în războiul ofensiv pentru distrugerea cazematelor, cât și în apărare prin crearea obstacolelor nesfârșite contra înaintării inamicului și aranjarea câmpurilor de mine.

La semnalul dat la 22 Iunie 1941, pentru desrobirea Basarabiei și Bucovinei de Nord, infanteria română a trecut într'o strânsă și eficace colaborare la atac cu un elan fulgerător, trecând granițele dela isvoarele Sucevei până la Sinăuți și peste Prut de la Lipcani la Reni.

A fost o luptă acerbă, în care infanteriștii noștri mergeau în pas grăbit pentru eliberarea fraților noștri din Basarabia și Bucovina de Nord.

In marșul nostru către masivul Corneștilor și Hâncești, cheia apărării sovietice în Basarabia, au fost regimente de infanterie care au făcut câte 28-30 km. zilnic în lupte aprige cu inamicul în față și ciocniri de partizani în spate.

Au urmat lupte și mai crâncene. La forțarea Nistrului și pentru străpungerea liniei fortificate Stalin, infanteriștii noștri și pionerii de infanterie și-au dat tributul lor de sânge neprecupețit, spre a deschide calea înaintării tot mai adânc spre Est.

Au urmat luptele sângeroase pentru Odessa, unde Infanteria noastră sprijinită în deaproape de celelalte arme — o face prin lupte grele să cadă după două luni de rezistență înverșunată — la 16 Octombrie 1941.

In Crimeia, infanteriștii noștri s'au distins în luptele dela Kerci, și în bătălia pentru Sevastopol, cea mai puternică fortăreață maritimă și terestră întâlnită până în prezent în istoria lumii.

La asediul acestei cetăți, timp de 25 zile, dorobanții și vânătorii noștri de munte au înaintat continuu pas cu pas, alături de soldatul german, sprijiniți zi de zi de peste 2000 avioane de bătălie, pentru a distruge acest formidabil centru de rezistență, luând cu asalt râpă cu râpă, după ce au sdrobit cu grenada și baioneta pe bolșevicii cuibăriți din timp în cazemate săpate uneori în stânci sau pe vârfuri și culmi de munte.

Au urmat apoi alte lupte în care infanteriștii noștri neînfricați s'au bătut cu aceiași dârzenie, deși au avut să lupte de astă dată cu un inamic mult superior ca număr.

Dela începutul lui Octombrie 1943, apărarea noastră îndepărtată s'a strămutat în citadela Crimeii, unde de astă dată neînfricații noștri infanteriștii, vânătorii de munte și cavaleriștii descălecați, luptă cu aceiași tenacitate pentru ținerea inamicului cotropitor, acolo, departe de granițele țării.

Crimeia reprezintă astăzi pilonul apărării Patriei noastre contra forțelor invadatoare bolșevice.

Infanteristul nostru stă neclintit pentru apărarea familiei și țării sale, încleștat în lupta dârză pe viață și pe moarte, la Kerci și Perecop, pe coastele mării și la Sevastopol.

Recunoștință camarazilor căzuți și onoare celor care fac de strajă pentru ei și pentru țară și căminele lor.

Cpt. Mailat Ion

VOLUNTARI PE FRONTUL DE RĂSĂRIT

Ziarele au publicat recent o nouă listă a celor cari s'au oferit să plece de bună voie pe frontul de răsărit. Este o listă care conține câteva sute de nume de bărbați și femei.

Este interesant să citești această listă, pentru că din ea poți trage o serie de concluzii. Și cea mai importantă concluzie dintre toate, este aceea a unității sufletului românesc.

Cei cari au cerut în mod benevol trimiterea pe front sunt într'adevăr din toate colțurile țării. Sunt ardeleni moldoveni, munteni, basarabeni, olteni, bucovineni. Sunt vlăstare românești, crescute în inima țării sau la margine de țară.

Aceasta este marea semnificație a listei. Poporul românesc e acelaș pe tot cuprinsul pământului nostru. Ardeleanul gândește la fel cu regățeanul, bucovineanul sau, basarabeanul. Gândul românesc e acelaș pretutindeni.

N'am pornit războiul și nici nu l'am dorit. Dar în momentul ce ni s'a impus l-am acceptat fără șovăială. Ne-am cunoscut dela început datoria și ne-am făcut-o cu prisosință.

Și apoi ne-am făcut mai mult decât datoria. Pentru că deși orânduirea lucrurilor prevedea scutirea de anumite obligațiuni pentru unii dintre noi,—nici unul n'a înțeles să se ascundă după înlesnirile legale. Dela cel mai mic până la cel mai mare, unul fiecare a căutat să se întreacă pe sine și să pună totul în slujba Patriei sale.

Nu există o singură zi, în care să nu se adreseze un număr impresionant de cereri celor în drept, toate având acelaș obiect: dorința de a pleca pe frontul de răsărit, pentru apărarea hotarelor românești.

Intr'un războiu se pot ivi adesea și momente critice. Nici o armată din lume nu poate trece numai prin victorii. Importantă este însă victoria finală, biruința care păstrează libertatea neamului. De aceea un popor brav n'are dreptul la nici o clipă de îndoială asupra izbânzii finale.

Facem parte dintre popoarele care nu s'au îndoit niciodată asupra rezultatului final al unui războiu. In lupta pe care o ducem azi împotriva colosului din răsărit, am avut și avem mereu credința nesdruncinată că neamul nostru va ieși biruitor.

Această credință o dovedește mai ales numărul mare al voluntarilor. Căci numai cei convinși în victorie și în dreptatea neamului lor sunt hotărîți să se jertfească pe câmpul de luptă.

Ziarele aduc mereu noui liste ale celor cari se cer să fie trimiși pe front. Tineri sau bătrâni, bărbați sau femei, țărani sau intelectuali, se arată gata să apere cu pieptul lor granițele românești din răsărit, acolo unde nevoia cere. Căci pentru fiecare român, orice petec de pământ românesc este la fel de scump.

România este un tot indivizibil, din răsărit până în apus în lupta noastră de apărare contra bolșevismului.

Ion Munteanu

Pagina Literară

OCHII MAMEI

Traducerea din limba germană de **N. Sauc**

Când mergea el pe ulița satului dus de mână de părintele său, atunci se coteau țărăncele între ele șoptindu-și: „Chiar ochii maică-sii"; și când de sub amvon sfios și cu inima strânsă își ridica el ochii în sus spre preotul care cuvânta atunci acesta se oprea un minut părându-i-se că revede neagra strălucire a ochilor mamei; și când în luptă cu somnul deodată își deschide el ochii, tresărind atunci bătrâna Cristina, ce ședea lângă căpătâiul lui, suspina sub povara unei grele amintiri; și când tatăl său voia să-l mustre pentru că de milă a dat drumul câinelui din lanț, se stăpânea bătrânul zicându-și în sine: „Tot ochii ei".

Era o minune cu ochii aceștia! Doi oameni n'ar fi putut să-i aibă deodată. Prea multă viață fusese în ochii maică-si, care s'a stins timpuriu pentru a trece în ochii copilului. El însuși, micul Erhardt, cunoștea ciudata asemănare a ochilor săi, și când ședea seara la gura sobei pe scăunașul lui cu coatele pe genunchi și se uita la cărbuni, atunci zicea uneori bătrânei Cristine ce împletea în jumătate de umbră: „E frumos să văd în foc toate figurile ce a văzut și maică-mea". — Apoi își ațintea ochii iarăși la foc până ce i se părea că vede pe însăși frumoasă sa mumă. El nu-și amintea să-i fi spus cineva că ea a fost frumoasă, dar era sigur că a fost. Mică și fragedă, ea abia putea să-l poarte în brațe, iar el necontenit o sorbea din ochi și se minuna cum îi ședea de bine culcată pe canapea, frumoasă cum era, cu buzele ei cele rumene, cu părul negru, scurt și încrețit, și îmbrăcată cu rochia ei lungă și albă; iar când își punea pălăria cea verde de călărie, împodobită cu pene albe, atunci îi ședea și mai bine.

— Cristino, mie-mi pare că mama avea pălăria cea verde când am văzut-o pentru cea din urmă dată, și parcă a venit la patul meu și mi-a spus: „nu mă uita copilul meu" și par'că a plâns.

— Asta-i cu putință, căci ea a murit, răspunse bătrâna sec, ne mai voind să-i deștepte amintirile. El însă urmă înainte: „și mi-a mai spus ceva, Cristino, la care tu nu știi cât m'am gândit în zadar, căci era vorba de o nedreptate pe care eu trebuia să o trec cu vederea!"

— Negreșit că ai visat prin somn toate acestea, adause doica, sculându-se în picioare.

— M'a iubit oare mult, mama?

— Se'nțelege că mult, răspunse bătrâna Cristina, curmându-i vorba.

— Dar nu așa de mult ca eu pe dânsa, zise băiatul întinzându-și amândouă brațele. Dragă mamă! dac'aș putea să te mai sărut odată!

Numai cu bătrâna Cristina vorbea el despre maică-sa; căci ea îl oprise se vede, de mult, să vorbească și cu tată-său despre dânsa, sau poate că el însuși se ferea de aceasta. Totuș, de mult știa el cât rău ar fi putut pricinui tată-său numai uitându-se drept în fața lui, el, care după destăinuirile ce făcuse bătrânei doice, nu avea ochii lui, ci ai maică-si.

Intr'o Duminică spre amurg, Erhardt adormise în scrânciobul lui, când deodată fu deșteptat de două glasuri cari răsunau nu departe de el, într'un frunziș. — Cu cine oare vorbea bătrâna Cristina, sau visa el încă? — Era vorba despre Lili, maică-sa! și fără să-și închipuiască că ar fi ceva rău, își ascuți auzul cât putu.

Dama străină întreba pe Cristina despre cele petrecute și plânsul îi întrerupea glasul când zicea că par'că vede și acum dinaintea ei pe Lili în rochie de mireasă, așa precum o văzuse cea din urmă dată: ea adause că, de-ar fi avut o presimțire despre grozavul ei sfârșit, ar fi venit negreșit din Anglia; apoi întrebă pe Cristina de ce nu i-a scris că Lili i-a lăsat și ei o moștenire. Doica răspunse că n'ar fi îndrăznit să scrie un asemenea lucru și nici n'ar fi fost de vreun folos, căci domnul, de ochii lumii, tot n'ar fi dat copilul de la sine, și cât pentru celelalte, era de prisos ca cineva să le mai afle.

— Il voiu sili eu, prin aceste scrisori ale soției lui, să-mi dea pe Erhardt, voiu să-l cresc împreună cu copiii mei!

— Nu veți izbuti la nimic, și deaceea aș fi dorit mai bine ca întâmplarea să nu vă fi adus aici după atâția ani: la dânsul nu-i trecere cu una cu una două, și știți pentru ce? nu are inimă.

— Dar atunci pentru ce Lili l'a luat în căsătorie? știi că nimenea n'a înțeles aceasta.

— Ei, doamnă contesă, Lili totdeauna a fost cam necugetată; doar eu am crescut-o în brațele mele i-am sprijinit de-atâtea ori capul cel cu bucle negre, o cunosc foarte bine. Bună era, prea bună dar așa de iute că nu se mai gândea la urmări. Tot ce-i trecea prin minte trebuia să se împlinească.

— Pe când eram la băile de mare un doctor tânăr și frumușel venea foarte des în casa noastră. Poate că știți și dv. istoria, Lili v'a fi povestit-o negreșit.

Doamna clătină din cap în semn de ne-aducere aminte.

— „Alfred, îi zicea ea adeseori, de ce nu șezi o seară și cu mine acasă, am atâtea să-ți vorbesc. Insă domnul nu avea nici o dată să-i spue ceva, și nu găsea plăcere în sentimentalitățile ei. Lili ce-i drept a cercat să-l iubească, a fost bună și dulce cu el, și am băgat de seamă că ea se socotea vinovată față cu el pentru că plânsese după celălalt. Insă la sfârșitul anului întâi ea îi spuse: „Eu sunt pentru tine numai o soție de arătat la lume, dar niciodată nu te îngrijește starea sufletului meu!" El atunci se închină ceremonios și răspunde: „Imi pare rău că femeia mea se plânge de lipsă de atenție din partea mea; de astăzi înainte în toate diminețile am să o cercetez despre starea sufletului".

Apoi când Erhardt împlini tocmai cinci ani soarta aduse ca ea să se întâlnească iarăși cu tânărul doctor Și nu știu cum se făcu atunci dar ea se schimbă deodată și prinse adeseori să plângă și să se jelească bărbatului ei, care mereu o întreba ce-i lipsește, căci are tot ce poate dori o femeie; și poziție și avere; iar ea îl asculta acum cu liniște și nu-i mai răspundea răstit ca mai înainte: „Da știu, zicea ea, tu nu mă înțelegi". Apoi deodată iar părea câteva zile prea fericită și-mi spunea: „Ceeace are cineva în inimă, îi rămâne și dincolo de mormânt; sunt cea mai fericită femeie: țin ascunsă singura comoară cu care pot trăi în lumi ideale și pe care o întrețin vie în sufletul meu!"

Așa a mers o jumătate de an când apoi am venit pentru timpul verii la moșie, unde s'a întâmplat nenorocirea.

Ea simțea prea bine, când el nu era de față, câtă întipărire făceau asupra ei scurtele lui vizite și privirile nebăgătoare în seamă, ce-i arunca, sau de a mai fost și altceva, nu știu. Dar într'o seară nu s'a mai putut stăpâni și a intrat în odaia bărbatului ei cu rugăminte să consimtă la despărțenie, zicând: că nu mai poate trăi cu el.

— Niciodată!... niciodată! nu-mi voiu târî numele dinaintea judecății!

— Alfred, tu mă ve împinge la o faptă desnădăjduită.

— Despre aceasta voiu ști să mă păzesc, și tot atunci sună din clopoțel și porunci ca într'o oră să fie caii puși în trăsură, având a merge el și cu doamna în oraș.

Se temea el de vreo răpire? Credea el că omul acela să fie undeva în apropiere? Mai târziu am aflat că el a avut o bănuială asupra unui vecin, care cu mult respect și iubire se înfățișa înaintea ei. Cât de puțin își cunoștea el femeia! Așa numita corectitudine îi era nesuferită, dar fără onoare n'ar fi putut trăi.

Cu pași obosiți și rezemată pe mine ea se urcă în odaia lui Erhardt; acolo luă copilul în brațe și porni într'un plâns nemângâiată.

Imbrăcată în haine de călătorie și gata de plecare ea mai intră încă odată în odaia lui Erhardt, își luă ziua bună dela copil, care mulțumită Domnului, nu pricepu nimic iar eu, ca o nebună, alergai jos la domnul și-l rugai să ne ia pe copil și pe mine. El însă mă respinse cu asprime, când iată că veni și soția lui care auzi vorba și atunci văzui cum o rază de lumină par'că-i fulgerase pe alba-i figură. „O, da! Alfred", adause ea:

— „Ia și pe copil, aceasta e singura scăpare a mea".

Acest cuvânt înăspri și mai mult pe domnul.

— Mă însărcinez eu cu asa numita ta scăpare, și dându-i brațul o conduse la trăsură.

— Lili! Lili! o strigai eu atunci cu strângere de inimă pe numele ei cel copilăresc, gândește la Erhardt, la copilașul cel iubit!

Ea mă privi mută cu ochii cei mari pe jumătate împăienjeniți, și așa încă o văd și acuma.

Copilul era treaz în patul său când mă întorsei sus și pentru întâia dată văzui în ochii lui acea lumină adâncă, pe care deatunci a și păstrat-o; izbutii să-l liniștesc fără însă să mă pot liniști pe mine, căci par'că așteptam ceva. Indată după miezul nopții auzii un clopot în ușă, întrerupt de vuetul ploii ce se stârnise și atunci, aruncându-mi un șal pe umeri trezii dădaca și alergai jos; știam că sunt chemată la sărmana Lili.

Feciorul mi-a spus toată întâmplarea. Ei ajunsese la depărtare ca de un ceas, tocmai la locul unde te urci pe șoseaua de lângă lacul cel mare Annenberg când deodată domnul porunci să stea trăsura, căci doamna stăruia a zice, că a văzut un om călare îmbrăcat în livreaua curții, care trecuse pe lângă trăsură și mergea negreșit la castelul lor cu vreo știre ceva. Feciorul însă i s'a părut, că a fost numai un țăran călare, dar nu putea spune cu incredințare, fiindcă era târziu pe la ora 10 noaptea și, ploaia îl lovea necontenit în ochi. In timp dar ce sluga alerga în urmă strigând pe călăreț, se coborî și domnul din trăsură pentru a se uita îndărăt, și atunci tânăra doamnă se folosi de cel moment, sări jos, se aruncă într'o mică luntre ce sta la mal și o împinse la larg. Cu tot vântul și ploaia ce era, domnul prinse îndată de veste căci feciorul n'apucase a veni la trăsură și el era cam în altă luntre pe cale de a urmări pe cea dintâiu, când deodată luntrea urmărită se prăvăli în apă.

El găsi îndată trupul sărmanei noastre doamne, și cu ajutorul slugei o așeză în trăsură și o duse până la cea dintâi casă țărănească, unde ceru o odaie zicând că ar fi greu bolnavă. Cea dintâi grijă a lui a fost să cumpere tăcerea slugilor, și astfel întinse pe sărmana Lili pe patul țărănesc.

In revărsatul zorilor ea fu adusă în castel și după trei zile îngropată. Domnul își luase foarte bine măsurile, încât nimeni nu putu să afle, că ea ar fi murit de altceva decât dintr'o bătae de inimă. Mie îmi spuse numai în ziua îngropării:

— Vei înțelege că eu voiu să cruț această pată copilului meu și vei tăcea.

— Mama lui Erhardt a fost o sfântă nepătată! îi răspunsei eu.

Dar umbra nenorocirii împresura pe copil; cu putere neînțeleasă, cu dor suprapământesc se simțea el atras de maică-sa. Cercai de multe ori să-i întorc gândurile dela dânsa; însă bunul Dumnezeu parcă anume a voit să lase în urma doamnei noastre, a cărei moarte a fost o liniștire, o ușurare pentru bărbatul ei — fie-i faptele iertate! — să lase o întreagă amintire, o dragoste bogată, neștearsă în sânul familiei. Are să se rupă inima băiatului dacă vreodată ar afla sfârșitul maică-si.

Amândouă stătură câtva timp tăcute în mijlocul frunzarului, apoi bătrâna doică se sui în odaia copilului, pentru a-l arăta prietenei mumei sale. Copilul era acum sus; cu ochii uscați dar ațintiți și rătăcit se uită el la străina damă, care-l privea cu compătimire dar cu încredințare că e bolnăvicios, și că rău ar face, dacă după dorința bietei Lili ar stărui să-l ia în casă ei.

Erhardt se duse apoi să se culce. Doica, care observă tăcerea lui, pipăi cu grijă capul lui fierbinte și mâinile-i înțepenite.

— Ce ai Erhardt, te doare ceva?

— Numai capul, răspunse el cam ostenit. Am stat atâta vreme nemișcat și am citit, am citit o istorie atât de minunată!... Mâine aș vrea să merg călare.

— Dă, Erhardt, aceasta chiar să o și faci; micul Franț va fi tovarășul tău de călărie.

Copilul îi zâmbi cu recunoștință. Fusese între dânșii totdeauna un motiv de mică neînțelegere, căci lui îi plăcea să fie întovărășit la călărie de Franț, în vreme când doica îi dădea mai bucuros o slugă bătrână.

Erhardt adormi și visă de lacul cel mare, pe fața căruia se ridicau valuri înalte de furtună ce urlau prin somn în auzul lui. El vedea pălăria cea verde cu pene a maică-si când ici când colo, și deodată țipă, părându-i-se că o broască s'a aruncat asupra lui.

El se trezi și se ridică din pat; bătrâna doică stătea lângă dânsul.

— N'a trecut încă noaptea ca să mă duc călare spre lac?

— Erhardt, dragul meu copil, abia este 11 ceasul — ascultă ce furtună e afară; aceasta te-a și speriat așa de tare, zise doica cu aer liniștit, aprinzând lampa cea mare. Frica îi străbătuse până în adâncul inimii, când auzise pe Erhardt vorbind despre lac. Oare nu cumva astăzi, chiar astăzi când tocmai și ea își redeșteptase vechile amintiri, să fi auzit el ceva despre noaptea cea tulburată a morții maică-si? Ea îl lăsase citind în odaia bibliotecei și-l regăsi în odaia lui; cine oare să fi fost la el? — Ea se uită cu luare aminte la dânsul și i se păru că are ochii mai mari și mai asemănători cu ai maică-si, și chiar pe mâna lui văzu vine albastre așa de viu însemnate, cum a fost pe mâna moartă a bietei Lili. Un fior o cuprinse; ea luă copilul în brațe, îl strânse la inimă și-l sărută. Când însă văzu el pe obrajii ei lacrimile curgând, îi spuse cu glas însemnat:

— Nu trebue să te temi, eu nu sunt bolnav și te iubesc foarte mult.

Și însfârșit el adormi iarăși liniștit, dar ea stătu toată noaptea, la căpătâiul lui plină de negre presimțiri, netezind din când în când mâna lui cea subțire. — O! Doamne, cum a putut ea să cugete că ar fi fost bucuroasă să-l vadă culcat în brațele maică-si! Numai de n'ar ajunge ea să trăiască până ce se va coborî sărmanul în mormântul maică-si; această dulce viață n'ar trebui să se stingă!

Ziua cea rece și ploioasă de vară acoperise toate de-o ceață sură și tulbure, cu toate acestea Erhardt stărui numaidecât să meargă călare, după făgăduința ce i se dăduse. Ca prin vis i se înfățișau toate căile le aflase, și în sufletul lui se înrădăcina dorul de a vedea locul unde ea a murit.

Iată lacul cel mare pe malul căruia el de atâtea ori s'a plimbat și pe care acum i se părea că-l vede pentru întâia oară! Iată că și el se urcă acum pe acea șosea de unde se vedeau la mal luntrile cele multe de pescarii Pe una din ele a fost maică-sa în viață, pe una din ele a murit. Pe care oare?

El veni călare până aproape de mal, apoi se răsgândi, descălecă, chemă pe micul său prieten să-i ție calul și prinse să se plimbe încoace și încolo de-alungul apei.

— Mamă, eu îți sunt credincios, iată am venit să mor și eu aici, zise el încet, apropiindu-se de luntre.

Era rece, vântul sufla aspru, și el tremura. El se uită în apa sură și văzu peste înăuntru, broaște mari la margine și se cutremură. Și totuși se uită din nou în apă, apoi izbucni în plâns și strigă:

— O, Doamne! nu pot, nu pot mă înfior de moartea maicii mele!

Micul său tovarăș de călătorie alergă cu grăbire întrebând:

— Ce este?

— Ah! Franț, nu pot; vreau să merg acasă. Sunt un fricos, își zise el în sine, după ce se urcă pe cal; și pe cât venise repede spre lac, pe atât se întorcea acum încet acasă.

— Sunt un fricos, mama nu mă mai poate iubi.

Și totuși se înfioară din nou gândind la apa cea udă, rece și sură, plină de broaște răutăcioase și verzi.

Seara el fu cuprins de fierbințeala frigurilor.

— Eu singură l-am omorît, își zise bătrâna doică în reaua ei disperare, când el începu să vorbească fără conștiință despre cele ce auzise și îi tăinuise până atunci. Când însă avea momente lucide, el o cuprindea în brațe și se ruga zicând:

— Nu-mi aduce pe tata, nu pot să-l mai văd! Vezi, doică, adause el pe jumătate adormit, eu trebue să mor, ca să știe mama cât am iubit-o!

Și când cu toate acestea tatăl se înfățișă la căpătâiul lui, el prinse să se svârcolească de neastâmpăr, și mut se uita numai la dânsul cu ochii cei aprinși ai maică-si.

— Scapă-mi copilul, zise doctorului cu glas înecat în lacrimi, acest om de altfel stăpân pe sine, crezând că copilul era fără cunoștință.

— Nu tată, răspunse încet copilul cu limpede cugetare și cu o privire plină de mustrări, deși de altfel părea pe jumătate adormit. „Tată eu trebue să mor pentrucă tu n'ai iubit pe biata mamă; așa am simțit întotdeauna. Acum sunt hotărît. — Vezi tată, adause el cu aer de cumințenie: eu cred că te-aș fi urât!! — Cristino freacă-mă puțin la cap, mă doare așa de tare!" și suspinând încet se întoarse pe partea cealaltă. Apoi adormi și ici și colea prinse să pâlpâie mica și nevinovata flacără a vieții lui. Când însă apăru senină luminoasă dimineața celei dintâi Duminici, atunci bătrâna doică închise cu o sărutare ochii micului Erhardt. Atunci ieși din pieptul încărcat de durere al tatălui un suspin de ușurare, văzând că a dispărut din viață, — urma celor doi ochi frumoși și mustrători — căci de amintirea lor acest om nu avea o se teme.

DARUL MAREŞALULUI

Războiul ne-a obligat la o mulţime de restricţii pentru a putea face faţă greutăţilor inerente în asemenea vremuri, cari ating pe unii mai mult, pe alţii mai puţin. Cetăţenii noştri s'au dovedit însă a fi deopotrivă de înţelegători, la toate nevoile Patriei şi la toate cerinţele de neînlăturat ale populaţiei. Sunt explicabile aceste restricţii, pentru că numai aşa putem ajuta armata noastră de a putea lupta victorioasă în Răsărit şi de-a uşura din greutăţile războiului. Am fost martori oculari, în doi ani şi jumătate, la atâtea fapte glorioase de adevărată epopee. Am luat parte la lupte încununate cu cele mai strălucite victorii, pentru că armata noastră bine organizată şi bine disciplinată, nu a avut nimic lipsă, grija noastră fiind întotdeauna de a-i veni în ajutor în campaniile pe care le-a dus în Răsărit.

Dar odată cu războiul, în afară de marea obligaţie ce-o avem pentru armată — şi care trebue să fie prima noastră preocupare, — mai avem în interior o mulţime de îndatoriri sociale dela care nu ne putem da înlături: Invalizii de războ, orfanii şi văduvele, au trebuit să fie ajutaţi. Unii se găsesc în situaţia de a nu mai putea munci din plin, iar alţii sunt lipsiţi de braţul ocrotitor al părintelui sau soţului, astfel că trebuesc puşi la adăpost în asemenea vremuri grele.

La apelurile făcute, a trebuit să răspundem prin contribuţia noastră pentru ajutorarea lor, căci numai aşa putem străbate senini şi fără urme dureroase, drumul atât de spinos al războiului.

Fiindu-ne schimbate hotarele, mulţi fraţi de-ai noştri au trebuit să ia drumul pribegiei spre inima de ţară, iar noi i-am primit aşa cum se cuvine înţelegându-le durerea.

Ne-am rupt din bucăţica noastră dela gură şi le-am dat lor, pentru a se simţi bine lângă noi şi pentru ca ei să poată uita atâtea amintiri scumpe rămase la străini. A trebuit să ne strângem pentru a le face loc, pentru că numai aşa vom fi tari în faţa celor mai grele încercări. Apoi, au rămas unii nevoiaşi, cu familii împovărate de greutăţi care aşteaptă dela noi o mână de ajutor.

Noi am răspuns întotdeauna atunci când s'a făcut apel la înţelegerea noastră şi din puţinul pe care l-am avut, am căutat să uşurăm pe cât e posibil din greutăţile lor. Primul semnal, în asemenea situaţii, l-a dat Mareşalul Conducător, donând de multe ori din veniturile sale personale. Mai mult, a dat dispoziţii ca însăşi casa părintească de pe calea Călăraşilor să fie dată spre locuit unor refugiaţi ardeleni.

De astădată Mareşalul Conducător, care în permanenţă este cu sufletul lângă inima ţării şi-a îndreptat privirile spre Bucovina, spre ţinutul Huţanilor şi Câmpulungenilor săraci, cărora ca un adevărat părinte le-a împărţit 32,5 vagoane porumb, 23,200 kg. de zahăr şi 20 vagoane de petrol. Darul de adâncă înţelegere sufletească al Mareşalului, pentru fraţii bucovineni, face parte din marea operă de construcţie socială şi materială întreprinsă pentru ţară, de când are în fruntea ei pe harnicul şi popularul Conducător.

Bucuria celor ajutaţi nu-şi are margini. Drept recunoştinţă ei au adresat cele mai calde cuvinte de mulţumire protectorului lor, pentru uşurarea nevoilor atât de simţite.

Constantin Salcia

Marinar de veghe, scrutând zarea, la bordul unei unităţi de războiu româneşti *(S. M. P.-Cristian Teodorescu)*

UNITĂŢILE AUXILIARE ALE MARINEI REGALE IN MISIUNE

Despre faptele de arme ale marinarilor noştri se vorbeşte mai rar, şi atunci într'o sgârcenie de vorbe şi modestie specific marinărească.

Vom căuta mai jos să povestim o eroică comportare a unei mici nave româneşti comandată de un tânăr ofiţer de marină al cărui grad deşi primul în erarhia ofiţerilor, a dat dovadă de mult curaj, hotărîre, judecarea limpede a situaţiei, dar mai ales de simţământul împlinirii datoriei, trecând peste ori şi ce considerent de auto-apărare.

Era la început de iarnă când un mic remorcher românesc înarmat, aflat într'o bază din Marea Neagră, primise ordinul de a se deplasa într'un port din bazinul nordic. Aspirantul St. G. avea misiunea să aducă la baza sa două şlepuri cu materiale şi câteva flotoare, care serveau la operaţiunile de ridicare la suprafaţă a navelor scufundate. Valoarea materialelor şi serviciile pe care acestea le aducea armatelor noastre terestre şi maritime meritau a se încerca o asemenea misiune atât de anevoioasă.

Infruntând minele şi aviaţia inamică

Odată ordinul de misiune primit micul remorcher „M" începu să-şi facă pregătirile de plecare.

Aşteptând momentul prielnic, nava noastră porni cu avânt şi hotărîre în misiune. Navigând cu toată atenţiunea printr'un foarte îngust culoar dragat de aviaţie, contra minelor magnetice aruncate de bolşevici, marinarii noştri au ajuns cu bine în portul indicat. Fără a pierde nici un moment au şi început a lucra la scoaterea şi remorcarea şlepurilor spre bază. Noaptea începuse a-şi arunca negurile sale peste întinsul apelor. Neobosiţi şi cu atenţia încordată, spre ziuă, prima parte a misiunii fusese îndeplinită în cele mai bune condiţiuni; rămânea de îndeplinit restul.

Profitând de împrejurările care erau favorabile, remorcherul nostru porni din nou la drum spre locul de unde plecase. Dar fiindcă totuş este relativ peste tot, marea foarte liniştită până atunci începu să-şi agite suprafaţa. Navigaţia era greoaie şi valuri mari spălau puntea navei. Deodată din spre uscat îşi făcură apariţia prin surprindere trei avioane inamice. Rotindu-se ca nişte corbi pe deasupra micului remorcher, avioa-

nele începură să-şi verse plumbii mitralierelor asupra sa. Dar marinarii noştri erau gata de luptă. Cu mâna sigură şi ochii ageri proectilele armamentului lor trăgeau ochind cu hotărîre şi energie avioanele inamice.

Corbii bolşevici impresionaţi de violenţa focului cu care fuseseră întâmpinaţi s'au împrăştiat îndepărtându-se spre locul către care navigau marinarii noştri unde îşi aruncară blestematele lor bombe asupra portului.

Sub bombardament, făcându-şi datoria

Liberaţi o clipă de grijl, marinarii au ajuns nu după mult timp în faţa portului. Ancorează căci intrarea era barată de nave ruseşti scufundate de aviaţia noastră, cu ocazia unei încercări de debarcare; comandantul ordonă armarea bărcilor şi începerea operaţiunilor de scoaterea flotoarelor din incinta portului printre epave, la locul unde remorcherul era ancorat. In câteva clipe cei 20 de marinari se apucară cu nădejde să împingă câte un flotor care deşi cântărea fiecare câte 100 tone, fără a zăbovi sau a se codi. In cântece, glume şi veselie îşi executau trudnica lor muncă. Muncind din răsputeri lucrul înainta şi oamenii noştri erau din ce în ce mai veseli şi satisfăcuţi de reuşita lucrului. Deodată artileria inamică instalată în capul unei peninsule, observând mişcarea din port, începu să-i bombardeze. Proectilele cădeau în jurul lor împroşcându-i cu apă. Intărâtaţi de intervenţia ruşilor din paşnica lor ocupaţie, marinarii noştri îşi grăbiră lucrul şi încă după câteva sforţări, reuşiră să scoată şi să lege la remorcă cele trei flotoare. Incălziţi, cu braţele încordate şi cu fruntea îmbrobonată de sudoarea muncii, privindu-i cu mândrie lucrul executat cu atâta greutate erau gata de a porni spre bază unde ştiau că-i aşteaptă o masă bună, odihnă întremătoare, şi apoi din nou la luptă şi lucru.

Intre riscul de a fi scufundaţi de furtună, sau a fi bombardaţi de aviaţia inamică

Ocupaţi numai cu grija executării lucrului lor, oamenii noştri nu luaseră aminte la starea mării care se montase şi la apropierea întunericului. Comandantul între două alternative la fel de nefavorabile: sau aşteptau potolirea mării şi riscau să fie bombardaţi continuu de aviaţia şi artileria inamică, sau plecau înfruntând furtuna, întunericul, dar mai ales minele magnetice riscând să fie înghiţiţi de valurile lacome. Şi într'un caz şi în altul riscurile erau la fel de mari. A plecat însă; cu puţin noroc şi cu voia lui Dumnezeu puteau ajunge totuşi la bază. Comandantul ordonă plecarea. Mica navă înfruntând pericolele îşi croi drum prin întuneric, printre minele şi valurile năprasnice îndeplinindu-şi misiunea în cele mai bune condiţiuni.

Cristian Teodorescu
Reporter de război S. M. P. pt. Marină

Chipuri de eroi

CĂPITANUL TAMPA GHEORGHE

Sub cerul plumburiu de Noembrie din toamna anului 1942, ostaşii unui regiment de infanterie grănicerească se găsea în marş pe frontul de răsărit. Cine cunoaşte toamnele ruseşti, aspre şi urâte, cu ploi interminabile, ştie cât de greu e un marş forţat pe drumurile desfundate şi mocirloase sub biciuirea vântului tăios, care anunţă iarna pornită în iureş nebun din stepele siberiene. Infanteriştii noştri căliţi şi vânjoşi, înaintau însă voiniceşte acolo unde datoria îi chiamă pentru noui misiuni. Făcuseră astfel, în ziua aceea, un marş de 40 km. Abea opriţi, căpitanul Tampa Gheorghe, comandantul unei companii înaintat în grad doar de câteva zile, este chemat la postul de comandă al batalionului, în gara Tschilkow, de pe linia Kostelnikow-Stalingrad. Acolo, maiorul Heine Roland, care peste câteva zile la 29 Noembrie, avea să cadă şi el ca un erou la locul de onoare, îi dădea ultimul său ordin: la orele 10 noaptea, vor pleca în aşa fel ca în zori să ocupe satele Sutov şi Kovalenko, situate la 25 km. spre Est. Avea deci un repaus de două ore; după care trebuia să plece la drum cu compania lui, ai cărei ostaşi erau oameni de nădejde.

Căpitanul Tampa Gheorghe a primit ordinul cu toată inima. Era un ofiţer hotărît şi destoinic, cu suflet aprig de român ardelean.

Când a părăsit postul de comandă, a simţit pe umeri mâna frăţească a unui camarad de arme cu care, în drum spre front, se legase sufleteşte.

După ordinul primit, compania mărşăluise din nou, toată noaptea. Ostaşii ştiau ce li se cere.

In aşteptarea clipei celei mari nu mai simţeau oboseala. Erau cu cugetul tare, neînfricaţi în faţa necunoscutului.

In zorii zilei compania se apropiase de şoseaua Suto-Aksai şi se pregătise de luptă. Duşmanul trebuia să fie pe undeva, pe aproape, în satul din faţă.

Au fost trimise, deci patrule.

Intr'adevăr, la apropierea de sat, patrulele au fost primite cu focuri de armă.

Odată inamicul descoperit, căpitanul Tampa Gheorghe a dat imediat ordinul pentru deslănţuirea atacului. Şi-atunci, puştile noastre mitraliere au început să ţăcăne cumplit şi ostaşii s'au avântat în urale, la luptă. Surprinşi, bolşevicii alergau zăpăciţi pe uliţele satului.

Observând situaţia primejdioasă, un batalion inamic pornise la contra-atac dinspre Kovalenko şi căuta să cadă în stânga companiei. Dar căpitanul Tampa nu se lăsă înşelat. A oprit imediat compania şi a luat măsuri să facă faţă nouei situaţii. Inspre satul Sutov, compania era susţinută cu focul aruncătoarelor de către sergenţii Ţârlea, Albei, Olaru şi Andreiaş. Aceştia erau ostaşi de nădejde şi curajoşi, tot atât pe cât erau de pricepuţi. Focul lor izbea în plin şi din spre creasta satului inamic se ridicau în slava cerului nouri groşi de fum.

Bolşevicii însă treziţi din prima lor buimăceală, nu s'au lăsat. Regrupaţi pe marginea satului Sutov, mai ales că se vedeau ajutaţi de batalionul care ataca dinspre Kovalenko, au pornit şi ei la atac.

Şi lupta a devenit dintr'odată mai năprasnică, iar zgomotul ei cumplit făcea să hulească depărtările. Prin sita de ceaţă lăptoasă a zorilor dimineţii umbre cenuşii se adunau prin neguri de fum şi

(Continuare în pag. 6-a)

PAGINA VESELĂ

Boala sgârcitului

Nae Cataramă e și cel mai bogat om al orașului acela de provincie, dar și cel mai sgârcit. N'ar fi dat el nici un capăt de ață nici pentru omul cel mai nenorocit cu putință. Ca să nu-și strice pingelele la ghete, umbla toată ziua cu niște botfori de lemn, iar când era silit să încalțe ghetele, atunci nu le ținea mult în picior, ci în timpul cel mai scurt posibil le descălța. Dealtfel avea grijă întotdeauna să-și cumpere ghetele cu un număr mai mic, ca să-l strângă și să fie nevoit să le descalțe, chiar dacă ar fi fost ispitit să le țină mai mult în picioare.

Deunăzi iată însă că nu știu cu ce prilej Nae Cataramă a răcit cumplit. O zi, două, trei a dus-o el pe picioare, nădăjduind că se va reface singur. Dar boala l-a trântit la pat. A chemat întâi pe o babă pe care o avea la curte. I-a descântat, l-a tras, i-a pus ventuze, degeaba! Atunci a fost nevoit să cheme un doctor.

Acesta l-a luat, l-a sucit, l-a ciocănit și pe-o parte și alta, l-a pus să tușească, să numere...

— Cum e domnule doctor? a întrebat Nae!

— De! Cam greu! O răceală groasă! Eu o să vă dau o rețetă... Dv. trebue să transpirați foarte mult... Să vă luați de seamă însă! O să transpirați mult... Să vă schimbați rufele!... Mâine vo'u veni din nou. Doctoria asta trebuie însă s'o faceți imediat...

Și a plecat doctorul.

Auzind de boala lui Nae, învățătorul se duce la el, nădăjduind să scoată ceva bani dela el...

— Bună ziua dom'le Nae!

— Bună!... Ce-i dragă?

— Am auzit că sunteți bolnav... Și am venit să vă văd... Mă iertați că îndrăznesc! Știți... N'ar fi rău să faceți o danie pentru școală...

— Bine dragă! Dau 1000 lei pentru școală...

— Vă mulțumesc! Dar și biserica are nevoie de reparație... Când plouă curge în sfântul locaș...

— Bine, bine domnule! Dau și pentru biserică 1000 lei!... se resti el, gâfâind.

Invățătorul care găsise un bun prilej nu se dădu bătut numai cu atât.

— Dar pentru cantină nu dați ceva, domnule Nae.

— Cantină?! urlă el.

— Da...

— Nu dau nimic!.. absolut nimic! Nu mai dau... M'au trânt toate sudorile... Și asta cred că mă scapă... Așa a spus doctorul... Nu mai dau nimic...

— M'am hotărît! Pentru masa dela Ionescu aduc un curcan și 5 kgr. de vin! Tu ce aduci?

— Eu? O să-l aduc pe... fratele meu!...

MĂGARUL FERMECAT

Nu era om rău bietul Ion! Dimpotrivă, era un om tare așezat și cu multă dragoste de muncă. Pe ce punea el mâna, punea și Dumnezeu îndurarea. Avea însă un mare cusur: era cam prostănac. Deaceia lumea îl cam lua peste picior și el răbda... Nu era zi dela Dumnezeu în care să nu râdă sătenii de el, te miri pentru ce ispravă. Din pricina aceasta el nici nu mai ieșea în sat. Își făcea toată ziua de lucru pe lângă casă și se simția tare mulțumit.

Cum avea și el pe lângă casă vite și îi plăcea să le îngrijească, printre ele avea și un măgar cu care făcea drumuri de ici colea. Își încropise o cărucioară și când avea nevoie, punea măgarul la cotigă și, ciș, ciș, ajungea acolo unde trebuia.

Dela o vreme mergându-i binișor treburile și având un an bun de roadă, agonisi și el ceva părăluțe, cu care reuși să-și cumpere un cal. Și calul luă locul măgărușului, pe care totuș îl ținea în grajd.

Am uitat să vă spun însă că svonul cum că Ion era un mare nătăfleț plecase din satul lui și se întinsese la toate satele din jur, așa că toată lumea îl cunoștea, dacă nu ca făptură, cel puțin ca renume.

Intr'o zi un vecin de-al lui îl chemă la gard, ca să mai stea de vorbă, așa cum stau de obiceiu vecinii. Și dintr'una într'alta, ajunseră și la cal.

— Frumos căluț ți-ai cumpărat! Cât ai dat pe el?

— Păi vreo cinci milșoare!

— Nu-i scump! Și tare bun e un cal la casa omului. Când ai nevoie să te duci undeva, nu mai ai nevoie de unul și de altul... Il pui la teleguță și gata!

— Da! Așa-i! Nu-i vorbă că și măgarul era bun! Da' calul e și mai bun!...

— Apăi sigur c'așa! Dar, să nu-ți uiți vorba, măgarul unde e? Ce-ai făcut cu el? L'ai vândut?

— Da' de unde! Il am în grajd!...

— Păi de ce nu-l vinzi? Uite, mâine-i târg la Vărăști... Du-te și vinde-l!...

— Așa am să fac!... zise Ion.

A doua zi s'a sculat disdedimineață și-a luat măgarul și-a plecat la târg. A sosit acolo cam aproape de ceasurile nouă și s'a dus în târgul de vite, așteptând un mușteriu. Și pe când căsca gura, uitându-se în dreapta și stânga, doi pungași dibaci îi deslegară măgarul din căpăstru și se așeză unul din ei în locul măgarului celălalt luându-l cu el. Când întoarse capul Ion, mai să leșine...

— Inte-te drăcie... Ce-o fi cu asta? Unde mi-o fi măgarul?

— Eu sunt stăpâne... Eu am fost blestemat de părinți pe care nu i-am ascultat, ca să mă fac măgar... Și m'am făcut... Acum mi s'a iertat blestemul și dacă d-ta ai fi așa de bun și mi-ai da voie să plec, aș fi și eu un om ca toți oamenii!..

— Ia te uită minune!.. Și zici că te-au blestemat părinții? Apoi bine ți-au făcut... vezi unde duce neascultarea? Dar acu' că s'a rupt vraja, fute, te desleg și eu te mai chinuesc eu? La ce bun să te mai chinues eu?

Zis și făcut... Puse mâna pe căpăstru și-l dete drumul...

— Mulțumesc, stăpâne!... Să-ți răsplătească cel de sus...

— Cu bine! Și vezi, nu mai fă prostii! Cumințește-te!...

Pungașul se pierdu apoi în lume și pierdut a fost. Ion al nostru, mândru că a făcut o faptă bună, se porni să mai caște gura prin târg... De! Câte nu sunt de văzut la un bâlci? Ba la Vasilache, ba la panoramă, ba la circ, ba la roata norocului... Mergând de ici-colo vremea trecu și veni clipa să plece spre casă. Și chiar porni spre casă. Când să iasă din bâlci, chiar la ieșire, se întâlni față în față cu măgarul lui, pe care cei doi hoți îl vânduseră de mult. Ion holbă ochii la măgarul care-l privea cu ochii blânzi și apropiindu-se, îl luă de gât și-i zise:

— Nenorocitule! Ce-ai mai făcut iar, nenorocitule?! Iată-te din nou măgar! Ce-ai mai făcut ca Dumnezeu să te pedepsească iar?..

HAZURI

Când știi să profiți...

— Ia spune-mi dragă", întreabă Niculescu pe prietenul și vecinul său Ionescu „de ce, de la un rând de vreme e atâta scandal seara la voi în casă?

— Păi, să vezi ce e: învăț de câtva timp stenografia, adică să scriu mult și repede. Dar, fiindcă n'am cine să-mi dicteze, provoc pe nevastă-mea atâta până ce începe să dă drumul morișcele și atunci încerc să stenografiez toate grațiozitățile pe care mi le spune".

De necrezut

Vagonul tramvaiului 25 e arhiplin. Lili și Mimi n'au găsit nici un loc. Deodată Lili spune prietenei sale cu jumătate glas:

— Tânărul acela drăguț ar putea să-mi ofere locul.

Deabia rostise aceste cuvinte și șase domni săriră în picioare dela locurile lor.

Așa zic ele! Să le credem?

Strategie conjugală

— Cum faci tu că bărbatul tău te așteaptă cu atâta răbdare, când întârziezi cu îmbrăcatul?" întreabă Lucia pe prietena ei Gabriela.

— Dar e foarte simplu, — răspunde aceasta.

Ii rătăcesc cravatele sau mănușile, așa că tot el e nevoit să se scuze fiindcă la el durează și mai mult.

Intrebări fără răspuns

— Când crezi că o să-mi poți plăti datoria? — întreabă Ionescu cu insistență.

— Extaordinar!... — exclamă Vasilescu. — Nu-ți poți închipui cum îmi amintește întrebarea asta pe băețașul meu.

— Ce-are aface băețașul dumitale cu datoria pe care o ai la mine?

— Păi, și el îmi pune totdeauna întrebări de astea la care nu pot să răspund.

Pe stradă

— Văd că ești un om în toată firea. De ce nu te duci să muncești?

— Când să mă duc, boierule? Când mai am timp dacă toată ziua cerșesc?

LITERATURĂ

El. — *Și cum zici că s'a terminat romanul?.*
Ea. — *Cei doi tineri s'au căsătorit!*
El. — *Nu-i bine! Fiindcă deabia dela căsătorie începe adevăratul roman!!...*

NU CHIAR AȘA!..

— Dacă spui, dragul meu că mă iubești ca un nebun, atunci să ne căsătorim!

— Mda! Insă te rog să ai în vedere că te iubesc eu, dar nu chiar în halul ăsta!...

CARNET DE MARINĂ

DOI EROI MARINARI

Eroilor dela unitățile de uscat le poți descifra numele după tăblița de metal pe care o poartă la gât, ca pe un talisman.

Noi, marinarii, nu o purtăm. Cine s'ar mai putea apleca peste noi la 1000 de metri în fundul mării, să ne identifice numele?

Singur gândul celor vii coboară în costum de scafandru în marea aducerii-aminte...

Marinarul Columbină Constantin venise la unitățile noastre cu echipajii de sacrificiu, pentrucă așa ceruse el.

Contingent 1942, voluntar cu o față oacheșă de adolescent, mărunt și cu palme lante de înnotător — îl văd cum mi se prezintă:

— Să trăiți, Domnule Căpitan de arme, sunt voluntarul de marină, Columbină Constantin, din Turnu-Severin...

Mi-a cucerit inima cu voioșia lui țigănească și zâmbetul sclipitor. O ramură — îmi spuneam — din tulpina cine știe cărui legionar roman rătăcit pe valea Oltului — care pe lângă tenta pigmenților îi lăsase moștenire și numele, Columbină!

Recrutul și-a ales specialitatea bravă de mitralierist, pentrucă nu vrea să-și piardă vremea degeaba în războiu. Și avea să fie cel mai bun ochitor la tragerile navale și antiaeriene dela bord.

Iată-ne în Deltă când târcoale Odesei. Noaptea pândeam drumul vaselor inamice iar ziua dormeam și făceam bae, dela comandant la ultimul marinar.

Mitralieristul Columbină era dintre cei mai buni înnotători. Trecea Dunărea ca la el acasă. Se da afund ca rața, înnota iepurește, se lăsa dus de curent. pluta.

Râdeam cu toții de ghimbușlucurile lui de băiat vesel.

— Mă, Costică, să ai grijă și de mine dacă ne-om duce la fund — se ruga moldoveanul nepriceput în ale înnotului, Tătaru Romulus.

La 16 Octombrie 1941 cade Odesa, după ce o curtasem o vară pe mare, stânjenind traficul nocturn dintre ea și vecinul ei, Sevastopol.

Războiul terestru și aerian, cu cât înainta în imensa Rusie, avea nevoie crescândă de transporturi de materiale și carburanți.

Pe data de 9 Noembrie ne aflam la Cetatea-Albă, când am primit ordinul să ne deplasăm la Sulina, de unde am luat în escortă două nave petroliere cu destinația Odesa.

Pornim cu direcția N 30 E cu vântul tăios al dimineții în față. Inaintea convoiului, șalupe germane pescuitoare de mine dragau drumul.

Minele eșite la suprafață erau mitraliate. Trei hidroavioane românești ne urmau de sus. Deodată prova petrolierului din față zboară în aer cu postul antiaerian și cu servanți cu tot!

Nava retezată de explozia minei pune mașinile înapoi. A doua explozie ne ia ochii și auzul. Pupa i-a atins altă mină. Suntem pe un câmp de mine, cu iadul sub picioare!

Sare și petrolierul din urmă, revărsând o cascadă de motorină aprinsă, conținutul rezervoarelor. Arde marea! Ies din apă flăcări. Și e vânt și valuri scurte (risacă).

Ne apropiem și salvăm naufragiații nemți, cei căzuți în apă.

Sărim și noi sub explozia unei mine!

Apa rece ne îngheață sufletul. Valuri cu creste de foc ne amenință. Ne prindem de bârne, centuri de plută, scânduri, colaci de salvare.

— Țâța! Domnule Comandant, țipă un marinar văzând mina hidoasă în spatele lui.

E recrutul moldovean, Tătaru Romulus, care ține sub braț o bucată de lemn. Cere ajutor!

Imi simt omoplatul drept sub o greutate de plumb topit. Sunt ars. Abia mă mențin la suprafață.

Il văd pe Columbină tăind valurile ca un delfin, să-i vină în ajutor. Mai are 10 metri, 8, 6, 4, doi...

— Mina! și gândul mi se umple de fulgerul exploziei asurzitoare. Smuls din apă cad aiurea...

Și acum revăd tabloul: Columbină Constantin la doi metri de Tătaru Romulus și între ei izbucnind din apă, sfera cu țâțe! Cine din ei a atins-o? De care dintre ei s'a lovit?...

Columbină Constantin, slăvită să-ți fie fapta camaraderească! Slăvite să vă fie la amândoi numele de eroi marinari!

George Dan

Ostașii români fac operă de asistență socială pe frontul din răsărit *(S.M.P.)*

ADJUTANTUL BULHAC TRIFAN POVESTEȘTE...

Toată ziua și toată noaptea dinspre Kriwoyrog, s'au auzit înfundat, bubuituri de tunuri. Dimineața odată cu soarele, pe lângă aeroport a început să se scurgă o coloană de prizonieri, proaspeți făcuți de trupele noastre. Aproape toți erau slabi, copilandri triști și nebărbieriți. Să tot fi fost vreo opt sute.

Vreme de un ceas, după prima coloană, a început să treacă refugiații din zona frontului. Moșnegi, femei, copii, în haine sărace și cu pleduri murdare aruncate în spinare, îndemnau pe lângă căruțele în care trântiseră în grabă câteva boarfe. Caii care-i transportau erau slabi de îi sufla vântul. Mulți dintre fugari, mergeu prin zăpadă cu picioarele goale sau cu tălpile înfășurate în zdrențe.

La marginea aeroportului, șirul de căruțe a fost oprit, iar sburătorii dintr'un grup de asalt, timp de un ceas, i-au hrănit. Câte o gamelă de ciorbă ostășească, o jumătate de pâine, iar fumătorilor un pumn de țigări, au avut darul să întremeze trupurile de vlagă ale pribegilor. Când șirul de căruțe schiloade s'au pus în mișcare, lacrimi grele de recunoștință se rostogoleau pe fețele lor ofilite.

Așa sunt românii 'prea creștini și așa sunt aviatorii aspri și neliniștiți, când sboară pe păsările de oțel și peste fire de miloși printre suferințele pământene.

Drept închinare, pe parbrizul fiecărui aviator și-au atârnat fie chipul îndurerat al Maicii Domnului, fie iconița vreunui sfânt care-i ocrotește și îi păstrează sănătoși în timpul grelelor misiuni la inamic.

Câtă necuprinsă credință și rugare, am aflat la aviatori. Mărturie ne stă spovedania adjutantului aviator Bulhac Trifan, un flăcăiandru oțelit în lupte, cu multe zeci de misiuni la inamic, duse la un bun sfârșit, pe care ne-a făcut-o la „un pahar de vorbă" cum denumesc plini de haz aviatorii, reuniunile intime.

— „...Cerul era vânăt și dinspre Nipru sufla câinește un vânt tăios de iarnă. Ne luasem sborul spre Kramatoskaya trei celule cu misiunea să bombardăm satul unde rușii masaseră puternice forțe, cu gândul pregătirii unui atac surpriză. Picăm pe el pe neașteptate și după ce îi bombardăm cu efect distrugător, trecem la mitralierea trupelor.

Poți să-ți închipui cum i-am găurit, dacă am tras fiecare din noi peste două sute de mii de cartușe, plus câte opt sute de proectile de tun. In timpul când făceam al șaselea atac observ băgate pe o vale și camuflate vreo zece, douăsprezece cisterne de benzină. De așa pradă, rar dai. Iau înălțime de 1300 metri și pic la 80 grade pe ele. La o sută de metri deschid foc, le incendiez pe rând apoi le privesc cum explodau și cum limbi uriașe de flăcări cuprinseseră toată valea. Când să părăsesc obiectivul, ghinion, motorul stâng mi se oprește la turajul 700 ture pe minut. Cum motrul drept îmi funcționa foarte bine, reușesc să fac un viraj pe dreapta și încerc să ating liniile noastre. Sburam la doi metri de pământ. In fața mea o șosea cu pomi. Incă trei sute de metri și intram în ei din cauză că, cu un motor, nu puteam să iau înălțime. Ca o fulgerare am văzut moartea. Am închis ochii și am zis tare: „Doamne, ajută-mi să mi se aprindă motorul"! Imping de maneta de gaze și ca prin farmec, avionul a prins sborul normal.

Trag repede de manșe, avionul se înalță și sbor peste vârfurile copacilor. Doamne, cât eram de fericit și cum am cunoscut, marea putere Dumnezeească. Din secunda aceea, am înțeles și mai mult marea putere a Domnului...

De atunci, când plec în misiune nu mă mai urc în carlingă până nu întorc privirea către cer și mă închin. Și totdeauna isbândesc!..."

Serg. t. r. Hodoș Ion
Reporter de război S.M.P. pentru aviație

UN „FIESELER STORCH" SALVEAZĂ PE UN CAMARAD ROMÂN

In această zi, atât de asemănătoare celorlalte în activitate și pericole, cuvântul camaraderie capătă o nouă strălucire și un sunet nou la grupul aviatorilor români de bătălie. Pe lângă succesele care despovărează armata terestră în aprigele ei lupte se înregistrează și pierderi. Al cui va fi rândul astăzi?

Subofițerul român sare sprinten din cabina avionului. In ochii lui gravi și calmi, cari se potrivesc atât de puțin cu figura lui de copil, strălucește o mare bucurie. Aleargă în jurul mașinei și ridică o clapă a fuselajului. Este acolo o cămăruță îngustă, prea strâmtă pentru un om. Sprijinit de tânărul subofițer, iese afară oarecum cu greutate un om cu părul pârlit, privește în jur răsuflând adânc și soarbe cu nesaț lumina aerului, verdele câmpului și întinsurile. Apoi își îmbrățișează însoțitorul, camaradul care i-a salvat viața.

Ce se întâmplase? In momentul atacării unei puternice coloane sovietice avionul plutonierului M. fusese lovit de antiaeriană. Un motor se stinsese, aripa stângă ardea. Aterizarea în văzul puternicului inamic... Când pilotul deschise carlinga, întregul aparat era în flăcări. O luă la fugă, văzu cavaleriștii bolșevici gonind spre el, porni în altă direcție, și știa totuși că fuge zadarnic. Arme de infanterie și mitraliere trăgeau furioase asupra lui. In șueratul gloanțelor prinse însă și un sgomot prieten: se întoarse și văzu un avion român împroșcând foc asupra cavaleriștilor roșii. Goni mai departe, pentru viață.

Avionul salvator trebuia să aterizeze. Imposibil! Pământul este nisipos și neregulat, așa că un accident e aproape sigur. Cu toate acestea încearcă. In timp ce alte avioane țin dușmanul în șah, roțile se așează pe terenul văluros, la câțiva metri de pilotul care gâfâie.

Acum e vorba de decolat. Greu, fiindcă aparatul trebue să treacă chiar pe lângă coloana de cavalerie. Dar isbutește totuși.

Salvatorul este plutonierul german R., atașat grupului român de aviatori de bătălie. In ziua asta nu avea misiune de sbor și lucra în biroul postului de comandă, cu foarfeca și cleiuri. Trebue făcută și treaba asta. Lipea împreună tăeturi care se transformau cu încetul într'o hartă mare. Din când în când e întrerupt de telefon. Trebue să se îngrijească de carburant și muniție, oamenii mai trebue să și sboare, și hărțile sunt pentru el tot atât de necesare ca pâinea de toate zilele. Este pilot, și a executat peste 80 de sboruri la inamic împreună cu camarazii români. Câteva avioane se înapoiază dintr'o misiune și raportează la postul de comandă că sublocotenentul român a trebuit să aterizeze forțat dincolo. Gata! S'a terminat cu tăiatul și cu lipitul! „Elicea din dreapta se oprise și motorul ardea... era la numai 10 metri înălțime și trebuia să aterizeze..." „Unde?" „La nord de satul T. Fuge în direcția vest..." Plutonierul R. n'are nevoie de mai mult. Aleargă la ofițerul german de legătură: „Sbor. Imi trebue un Fieseler Storch și două avioane de bătălie care cunosc regiunea. Unde stau bolșevicii?" Căderea se petrecuse pe teritoriul inamic. Camaradul trebue totuși căutat, fiindcă legea nescrisă, dar care nu poate fi călcată, a aviatorului, spune că nu poți lăsa în voia soartei pe cel alături de care trăești și bune și rele.

Intâmplarea a vrut ca în clipa când avioanele pornite în căutare dispăreau, la orizont, ministrul român al aviației, generalul Jienescu, să sosească pentru inspectarea sburătorilor români. Generalul vorbi cu fiecare în parte, ascultă istorisirea lor despre acțiunile întreprinse, se bucură de mândrele succese smulse cu grea trudă. Dar figurile rămâneau grave: fiecare se gândea la cei cari caută acum pe un camarad în teritoriul sovietic.

Salvatorii l-au găsit, mult în spatele liniilor dușmane. Ușor rănit, sublocotenentul se urcă în avion. In timp ce celelalte două aparate românești împroșcau în jur cu armele de bord, avionul Storch seridică și porni spre casă. Avusese noroc.

A fost o adevărată întoarcere la viață, la febrila viață a aerodromului. Când salvatorii apărură la orizont alte aparate decolară pentru a întâmpina pe frați.

Hermann Martea
Coresp. de război P. K.

ŞTIINŢĂ PENTRU TOŢI

Băiat sau fată?

Faptul că în războl se nasc mai mulţi băieţi decât fete a fost dovedit pirn constatări statistice din timpul primului război mondial 1914-1918, când s'au născut mai mulţi băieţi, nu numai în ţările beligeranţilor ci şi la neutri. In Germania excedentul de băieţi a fost atunci de 2,5 la sută. Şi în cursul războiului actual s'au putut face constatări asemănătoare. Cercetările respective au dus la presupunerea că acest fenomen depinde de problemele alimentaţiei în timp de război. Profesorul Ludwig dela Universitatea din Halle a complectat cercetările, constatând pe baza unui bogat material experimental că excedentul de băieţi se găseşte îndeosebi la naşteri legitime, la naşteri prime şi la mame relativ tinere, la naşterile în clasele sociale mai ridicate, la căsătoriţii cu un singur copil şi la naşteri la ţară. La naşterile nelegitime, precum şi la naşteri târzii şi la mame mai bătrâne, la naşteri în clase sociale mai joase, la mai mulţi copii şi la naşteri la oraşe se poate observa un excedent de fete. Dar toţi aceşti factori ai mediului nu sunt încă suficienţi pentru a explica marele excedent de băieţi în timp de război. Rămâne numai presupunerea că el este produs de o accentuare a anumitor influenţe continue asupra germenilor femenini, aşa încât la fertilizare pier mai mulţi germeni femenini, decât masculini, ceeace duce la numărul ridicat al băieţilor noui născuţi. Cauza creşterii influenţelor vătămătoare asupra germenilor femenini în timp de război trebue căutată fără îndoială în alimentaţie. Dar nu trebue presupus că o subalimentaţie oarecare poate duce la un excedent de băieţi, ci lipsa sau consumul redus al unui aliment sau altuia poate produce influenţele vătămătoare pentru desvoltarea germenilor femenini.

Despre viruşi şi seruri noui

In timp ce bacteriile pot fi crescute în mod artificial, viruşii se desvoltă numai cu ajutorul ţesutului viu. Una dintre bolile provocate de viruşi este de pildă tifosul exantematic. Astăzi se folosesc două metode pentru a produce acest virus spre obţinerea unui ser preventiv. Metoda cea mai primitivă este vaccinarea ouălor de găină, clocite, cu materii care conţin virusul. Odată cu desvoltarea puiului, se înmulţeşte şi virusul, depunându-se în formă de substanţă albicioasă la capul oului. O metodă mai complicată este obţinerea virusului de tifos exantematic din intestinul păduchilor. In afară de acest ser există un ser preventiv excelent în contra vărsatului. In timp ce în contra pojarului încă nu există un ser direct, ştiinţa elaborează un ser de cal în contra gripei şi paraliziei infantile. S'a găsit şi altă cale prin aşa numitele seruri de reconvalescenţă. Serul se câştigă direct din corpul omenesc, care a înfruntat pojarul sau paralizia infantilă.

Şi peştii se pot îmbolnăvi de rău de mare

Cine a avut vreodată rău de mare ştie cât de neplăcut este şi invidiază pe cei care nu simt nimic. Dar iată că se pot consola; şi peştii, al căror element este doar apa, cunosc răul de mare. Intr'un bazin pe bordul unui vas care naviga pe Marea Mediterană înotau în voe câţiva peşti mai mari şi mai mici, până ce s'a ivit o furtună şi s'au îmbolnăvit şi ei de rău de mare, ca toţi pasagerii. Experienţele făcute în acuarii mari au arătat justeţea observaţiunii. Valurile produse artificial făceau ca peştii cari nu puteau să coboare destul de adânc sub suprafaţa agitată, să se îmbolnăvească de rău de mare.

SĂ NE CUNOAŞTEM NEAMUL

VALOAREA MORALĂ A TRANSILVANIEI

Dealungul veacurilor, transilvănenii de multe ori au luptat împotriva oprimării maghiare. Dar două au fost revoluţiile cele mai mari: a lui Horia şi a lui Avram Iancu. Prin aceste răscoale sângeroase, Neamul Românesc a arătat tuturor neînfricata lui dorinţă de libertate. Românii transilvăneni au ştiut astfel să lupte pentru drepturile lor, îndemnând şi pe cei din Principate să-i ajute şi să se bată pentru libertatea fraţilor, atâtea veacuri robiţi de trufia maghiară, şi să înfăptuiască unirea cea mare.

Dar afară de aceste strălucite pilde de eroism, Transilvania a mai dat României o seamă de oameni de mare vază şi de cărturari aleşi. Aşa sunt: Gh. Şincai, Petru Maior, Simeon Bărnuţiu, Iosif Vulcan, Andrei Mureşanu, St. O. Iosif, Gh. Coşbuc, Octavian Goga, Aurel Vlaicu, ca să nu pomenim decât câţiva din cei care azi nu mai sunt printre noi, dar care au adus Românismului cele mai mare foloase, prin scrierile lor, prin înţelepciunea minţii lor.

Oameni dârzi, răbdători, muncitori şi îndrăzneţi, transilvănenii au fost, şi din punctul de vedere al ideii naţionale şi al luptei pentru unitatea neamului, în fruntea tuturor Românilor. Stăpânirea străină putea să încerce cele mai aspre persecuţii, cu cele mai crude pedepse pentru cei care grăesc româneşte, pentru cei care fluturau steagul libertăţii româneşti. Ei nu s'au speriat însă nici de arderile pe rug, nici de tragerile pe roată. Au crezut româneşte şi au biruit.

Căci iată a venit apoi fericita vreme dela 1918, când, la Alba Iulia, Transilvania a fost alipită României. Pentru aceasta a trebuit să luptăm cu Maghiarii, să alungăm trupele lui Bela Kuhn şi să ocupăm Budapesta, înfrângând trufia maghiară şi desordinea provocată de ambiţia lor nemăsurată.

Regele Ferdinand şi Regina Maria s'au încoronat atunci la Alba Iulia, ca regi ai tuturor Românilor, simbolizând astfel marea lor Unire, veşnică şi dreaptă.

Atunci s'a dat unitate politică Neamului şi Pământului Românesc. Douăzeci şi doi de ani Statul Românesc a fost iarăşi un stat întreg, neciopârţit, aşa cum a fost pe vremea lui Decebal, a lui Traian, ori a lui Mihai Viteazul. România nu poate fi desfăcută în bucăţi, fiindcă aceste bucăţi nu pot trăi una fără alta, cum nu pot trăi membrele desprinse de trup.

Dar unitatea pământului nostru este necesară nu numai Românilor, ci şi întregei Europe. De aceea, cine ciopârţeşte România, face o crimă împotriva întregei Europe.

Transilvania a fost şi este leagănul naţiunii române, adăpostul veşnic şi centrul de roire, de împrăştiere al Neamului nostru, între Dunăre, Tisa, Nistru şi Mare.

Munţii Carpaţi n'au fost niciodată frontieră, fiindcă sunt locuiţi pretutindeni de Români.

Transilvania a fost vatra Neamului Românesc; acolo, în acel pământ binecuvântat de Dumnezeu, stau înfipte, de mii de ani, rădăcinile strămoşeşti. Fiecare poiană, fiecare vâlcea, fiecare vârf de munte şi fiecare petec de câmpie, dacă ar avea glas să grăiască, ar grăi în limba noastră ar povesti truda strămoşilor noştri, pentru desţelenirea ogoarelor, şi jertfa lor, pentru apărarea hotarelor.

CRONICA MEDICALĂ

Lupta împotriva bătrâneţii

Cu ocazia Congresului ştiinţific al Academiei vieneze, la care s'au întrunit o serie de medici însemnaţi germani şi străini, a fost mult discutată problema îmbătrânirii. Preşedintele congresului, prof. dr. Risak, a declarat că aceasta se face pentru că în general s'a micşorat considerabil rezistenţa de viaţă a popoarelor, bărbaţii pierzându-şi la 45 ani din capacitatea lor de muncă, iar femeile chiar la 30 de ani. Deaceea combaterea bătrâneţii este una din cele mai însemnate misiuni ale ştiinţei medicale moderne. După cum a declarat profesorul Petschachter din Salzburg, omul nu poate să se sustragă îmbătrânirii. Imbătrânirea din vremea de astăzi se explică prin tempoul vieţii moderne, care uzează organismul omului, îndeosebi sistemul vascular. Poate că nu se vor găsi niciodată motivele îmbătrânirii. Insă s'au făcut constatări interesante de o importanţă decisivă asupra schimbărilor din ţesutul celular, care duc la descompunerea acestora, provocând moartea. Diminuarea capacităţii omului este cauzată de dispariţia substanţelor, de calcificarea, acumularea de grăsimi şi substanţe colorante. Prof. Chiari din Viena a constatat că aproape toţi oamenii sunt în bătrâneţe victimele arteriosclerozei, cauza morţii la vârsta înaintată. Motivele îmbolnăvirii sistemului vascular nu se cunoşteau până în prezent. Prin cercetările microscopice din ultima vreme s'a constatat că ridicarea presiunii sângelui, eforturi fizice, emoţii sufleteşti, munca intelectuală încordată, exagerări în alimentaţie, în tutun, boli, etc., stimulează arterioscleroza. Simptomele îmbătrânirii sunt scăderea capacităţii fizice şi mintale, insomnii, senilitate, bătăi de inimă, năduşeli, etc. Contra acestor simptome ne putem apăra ducând o viaţă regulată, fără excese. Oamenii bătrâni devin mai mici, ceeace se explică prin îmbolnăvirea încheieturilor, cum declară prof. Hohmann din Frankfurt. Şi aci se poate preveni, prin băi şi mişcări, muşchii şi încheieturile menţinându-se astfel flexbile. Şi în domeniul simptomelor mintale, despre care a vorbit prof. Ploetzl-Viena, precum şi în domeniul simptomelor de îmbătrânire a simţurilor, despre care a vorbit profesorul Hofer-Graz, s'au găsit motivele şi posibilităţi pentru combaterea lor, care promit a fi pline de succes. Prof. Breitner-Innsbruck şi profesorul Denk-Viena au vorbit despre alte boli ale omului în bătrâneţe, accentuând încă odată că îmbătrânirea şi combaterea ei trebuie să preocupe îndeosebi astăzi medicina.

NATURA ŞI MISIUNEA FOCULUI DE BARAJ

de Lt. Col. BENARY

Tunurile de pe vase bubuie, motoarele avioanelor duduie în văzduh. O centură deasă de obuze şi bombe, venind de sus şi formând un clopot de foc, se aşterne în jurul portului, al dunelor şi strandului. In cercul înflăcărat vasele de debarcare trag la mal scârţâind pe nisipul plajei, vasele de transport greu încărcate trag la chei, primele bataloane debarcate se desfăşoară în evantai făcând un cap de debarcare sub protecţia căruia vin pe uscat regimentele şi diviziile, trenurile de luptă şi coloanele. Aşa sau în chip asemănător se execută marile acţiuni de debarcare ale japonezilor şi anglo-americanilor în Filipine, în insulele arhipelagurilor Sunda şi Bismarck, în insulele Salomon şi Gilbert, în Sicilia şi Italia de Sud.

Barajul de foc sub formă de clopot s'a născut prin acţiunile trupelor de asalt din primul războiu mondial. El închidea atunci un sector în care trupele de asalt ale infanteriei şi pionierilor aveau de executat o misiune, fie consolidarea acolo fie numai un atac trecător în scopul de a distruge instalaţiile de luptă ale adversarului, de a lua prizonieri sau de a aduce Comandamentului informaţiuni asupra situaţiei inamicului. Obuzele trase trebuiau să servească de protecţie trupei de asalt şi să facă imposibilă pentru ocupanţii inamici ai sectorului retragerea în spate sau în flancuri. Pentru aceasta era necesar ca exploziile proectilelor să se producă exact acolo unde se stabilise prin înţelegere anterioară între artilerie şi infanterie.

Clopotul de foc nu era ceva fix. Dimpotrivă, în cursul acţiunii el se putea lărgi sau strâmta în adâncime şi lăţime, după cum infanteria câştiga teren sau trebuia să se retragă spre poziţiile de plecare. Cel mai bun sistem de stabilire a acestei deplasări a perdelei de foc era fixarea prealabilă cu ceasul, fiindcă alte mijloace, de pildă radiotelegrafie sau semnalizări luminoase pot fi împiedecate sau turburate de condiţiuni desfavorabile, ceeace ar periclita infanteria care se găseşte înăuntrul clopotului. Tot astfel infanteria trebue să respecte cu precizie planul de foc stabilit şi să se retragă imediat ce observă că tirul artileriei este prea scurt. Adesea focul tunurilor a fost combinat cu acela al mitralierelor şi aruncătoarelor de mine al infanteriştilor şi pionierilor. Cu timpul artileria a căpătat o astfel de precizie în calcularea şi aşezarea barajului încât procedeul a început să fie folosit şi în acţiuni mai mari. De pildă la atacarea oraşului Riga în toamna anului 1917 sute de baterii germane au format un clopot de foc în faţa poziţiilor de peste Duna şi în faţa capului de pod constituit pe ţărmul de nord al fluviului.

In războiul actual sistemul s'a reeditat. In pregătirea şi executarea lui s'au schimbat prea puţine. In locul aruncătoarelor de mine au apărut în armata germană aruncătoarele de grenade, aceste aruncătoare devenind un auxiliar perfect pentru condensarea centurii de foc. Progresele pe care le-a făcut între timp artileria, datorită aparatelor moderne de măsurat şi ochit, precum şi datorită experienţelor din primul războiu mondial vin în favoarea preciziei de tragere, aşezarea clopotului de foc şi deci în aceea a siguranţei infanteriei care ia parte la acţiune. Radiofonia uşurează dirijarea barajului şi colaborarea armelor participante.

Totodată a căpătat aici un mare rol şi aviaţia. Sborurile de recunoaştere depărtată procură informaţiunile necesare; escadrele de luptă şi de picaj au posibilitatea să contribue pe plan material şi normal la reuşita instalării barajului de foc.

Un rol deosebit de important îl au clopotele de foc la trecerea marilor cursuri de ape şi la păstrarea şi desvoltarea capetelor de pod aşa cum s'a întâmplat de atâtea ori în Apus şi Răsărit în cursul acestui războiu. In ultimul timp reportagiile de războiu germane au evidenţiat sprijinul eficace acordat de clopotele de foc ale artileriei şi altor arme grele la Cherson şi Nicopol. Protecţia capetelor de pod constitue deasemenea un important teren de activitate al acestui sistem de baraj.

CĂPITANUL TAMPA GHEORGHE

(URMARE DIN PAG. 3-A)

vâlvătăi de flăcări, se agitau amestecându-se şi creşteau din ce în ce mai aproape. Numărul vrăjmaşului începea să devină copleşitor. Lupta era prea inegală. Compania căpitanului Tampa, pusă în faţa unei situaţii neaşteptate, îmbrăţişând un front prea mare, rezista cu greu în faţa batalionului duşman. Dar bravul ei comandant cu suflet uriaş şi cu voinţa de fier, nu înţelegea să se lase covârşit sau să dea un pas înapoi. El ştia că, pentru a reaprinde flacăra primului elan al ostaşilor, e nevoe de o pildă de curaj, cu preţul oricărui sacrificiu. Şi n'a mai stat o clipă pe gânduri. A luat voiniceşte în mână o puşcă mitralieră, a făcut un salt înainte, apoi s'a aşternut la pământ şi a început să tragă el însuşi, cu sete, spre inamic.

Tot timpul vocea lui puternică nu înceta să trimită spre ai săi îndemnuri de vitejie.

Bravul comandant de companie, căpitanul Tampa Gheorghe, maior post mortem, ardelean de pe Mureş, şi-a sprijinit capul pe puşca mitralieră, pentru somnul cel fără de întoarcere. Căzuse la loc de onoare, în slujba Patriei pe care a iubit-o cu înfocare, aşa cum dorise şi cum se exprimase, la trecerea Niprului, rostind cu religiozitate versurile unui alt erou al Neamului, căpitanul Vulovici, camarad al său:

„De-o fi să mor, Tu, Doamne,
„Dă-mi o moarte ostăşească!...

CURIOZITĂŢI

Cea mai nouă reţetă pentru a ne desobişnui de fumat

Un medic francez, directorul unui institut pentru psihologia aplicată, publică într'o revistă din Bruxelles o nouă reţetă pentru a ne desobişnui de fumat, care la prima privire pare foarte simplă: Dacă ai poftă să fumezi o ţigară, trebuie să te sileşti să n'o fumezi imediat, ci abia în zece minute. La data următoare termenul trebuie să fie de 15 minute, apoi de 20 de minute etc., ceeace te va face să fumezi din ce în ce mai puţin, până nu mai fumezi deloc.

Un campion de şah la vârsta de 14 ani

Marea senzaţie a campionatelor de şah portugheze a fost apariţia unui băiat în vârstă de 14 ani, Joao Ribeira, care în primul joc a învins pe campionul de şah al Lisabonei şi n'a pierdut până în prezent încă nici o partidă. Băiatul a început să joace şah la vârsta de 11 ani fără a-l fi învăţat sistematic, ci numai urmărind partidele jucate de tatăl său.

Reportajele zilei

Din ţară

Cum vor fi camuflate luminile autovehiculelor

COMANDAMENTUL CORPULUI II TERITORIAL

ORDONANŢA Nr. 4 — SUPLIMENT

Noi, General de Divizie POTOPEANU GHEORGHE, Comandantul Corpului II Teritorial.

Având în vedere Decretul nr. 1.798 din 21 Iunie 1941, referitor la mobilizarea armatei, precum şi dispoziţiunile art. 486 din Codul Justiţiei Militare art. 12 din Legea apărării antiaeriene active şi pasive a teritoriului:

In interesul garantării siguranţei armatei, a apărării ţării şi a ordinei publice.

ORDONAM:

ART. 5. alin. „f" din ordonanţa Nr. 4 din 14 Aprilie 1943 a acestui Comandament, se modifică precum urmează:

Lumina lanternelor care luminează numărul de circulaţie din spatele vehiculelor nu va fi redusă ca intensitate şi va fi camuflată numai printr'un acoperiş de tablă aşezat deasupra numărului, astfel ca numărul să poată fi văzut dela 50 m. distanţă.

Dat la Comandamentul Corpului II Teritorial, astăzi, 20 Februarie 1944.

Comandantul Corpului II Teritorial,
G-ral de Divizie POTOPEANU GH.

ORDONANŢA Nr. 9 SUPLIMENT

Noi, General de Corp de Armată IOSIF TEODORESCU, Comandantul Militar al Capitalei;

Având în vedere Decretul nr. 1798 din 21 Iunie 1941, referitor la mobilizarea armatei, precum şi dispoziţiunile art. 486 din Codul Justiţiei Militare şi art. 12 din Legea apărării antiaeriene active şi pasive a teritoriului;

In interesul garantării siguranţei armatei, a apărării ţării şi a ordinei publice:

ORDONAM:

ART. 5. alin. „f" din Ordonanţa nr. 9 din 14 Aprilie 1943 a acestui Comandament, se modifică precum urmează:

Lumina lanternelor care luminează numărul de circulaţie din spatele vehiculelor nu va fi redusă ca intensitate şi va fi camuflată numai printr'un acoperiş de tablă aşezat deasupra numărului, astfel ca numărul să poată fi văzut dela 50 m. distanţă.

Dat la Comandamentul Militar al Capitalei, astăzi 20 Februarie 1944.

Comandantul Militar al Capitalei,
General de Corp de Armată,
(ss) IOSIF TEODORESCU
Prim Procuror Militar
(ss) Lt. Col. Magistrat T. POHOAŢA

Un industriaş a donat un milion pentru ofiţerii şi trupa vitezei noastre marine

D-nul Gheorghe Iovin, industriaş din Timişoara, a donat un milion de lei pentru ofiţerii şi trupa vitezei noastre marine ale cărei fapte glorioase fac mândria noastră.

Drept preţuire a măreţului şi pilduitorului gest al donatorului, domnul Mareşal Antonescu a dispus a se aduce mulţumiri publice domnului Gheorghe Iovin, industriaş din Timişoara.

Depunerea jurământului elevilor şcoalei de subofiţeri şi maeştri radiotelegrafişti de aviaţie

Duminică dim. a avut loc la Regimentul de Transmisiuni-Aero, depunerea jurământului elevilor şcoalei de subofiţeri şi maiştri radiotelegrafişti din arma aviaţiei.

In curtea regimentului, pavoazată cu drapele, în faţa a numeroşi ofiţeri şi a elevilor aşezaţi în careu pr. maior Deleanu, confesorul regimentului a oficiat slujba religioasă. C. Sa a arătat apoi în calde cuvinte însemnătatea jurământului în viitoarea viaţă de ostaşi a elevilor.

Pe grupe elevii au depus jurământul întărindu-l prin sărutul Drapelului unităţii lor.

După depunerea jurământului, comandantul şcoalei împreună cu corpul ofiţeresc prezent a primit defilarea elevilor — după care elevii şi profesorii au luat masa în comun.

Au luat parte la solemnitate d-nii c-dor Sahini, c-dor B. Constantinescu, c-dor Anton Marin, c-dor Roşculeţ, cpt. c-dor Sohaschi, lt.-cdor ing. Boşoancă, maior Săcescu C-tin, maior Marin Ştefan, maior Negruzzi Ştefan, maior Grigoriu Ion, maior Popescu Florin; c-dor Popescu, etc.

Cursul instructorilor de sbor

Subsecretariatul de Stat al Aerului aduce la cunoştinţă că pentru a urma cursul instructorilor de sbor destinaţi a pregăti piloţi de turism gradul II candidaţii vor trebui să îndeplinească următoarele condiţiuni:

Vârsta 23—28 ani împliniţi la 1 Mai 1944; studii minime 4 clase liceu teoretic sau şcoală echivalentă; Origină etnică română şi naţionalitate română; Brevet pilot gradul II sau brevet militar; minimum 150 ore de sbor executate după luarea brevetului gr. II şi înregistrate în carnetul de sbor; Să nu fie în termen în unităţile armatei; Să nu fie mobilizat pentru lucru; Să aibă stagiul militar efectuat; Să probeze buna purtare (cazier judiciar); Să aibă stagiul de activitate de front.

Solicitatorii vor înainta la Comandamentul T. A. R. str. Ion Ghica 5, Bucureşti, până la 26 Februarie 1944, cereri însoţite de actele doveditoare pentru condiţiunile impuse mai sus.

Solicitatorii cari au înaintat acte complete sau acei care au acte complete se vor prezenta la 1 Martie 1944 ora 8 la Aeroclubul Braşov, str. Crişan Nr. 30, urmând a trece vizita medicală la Braşov.

Intreţinerea, cazarea şi instrucţia se suportă de Stat.

Din străinătate

AVIAŢIA GERMANĂ A ATACAT DIN NOU LONDRA

Mai multe sute de avioane germane de bombardament au atacat din nou Londra în noaptea de Vineri spre Sâmbătă. Prin numărul avioanelor întrebuinţate, acest atac nu a atins masivitatea marilor atacuri de până acum, dar prin intensivitatea să nu lasă mult de dorit, atacul durând o oră şi 20 de minute.

Grupul premergător a luminat terenul prin bombe luminoase şi rachete de marcat, astfel că toată centura de artilerie antiaeriană a putut fi atacată cu o grindină de bombe.

Primul val de bombardiere, care a atacat în zbor razant, a putut observa chiar de a sosire numeroase incendii, care se întindeau pe suprafeţe mari.

In cursul dimineţii, avioane de recunoaştere au observat de asemeni incendii întinse, care nu reuşeau fi stăvănite.

Incă odată, Londra a întrebuinţat toate mijloacele sale de apărare. Deosebit de violent a fost mai ales focul artileriei antiaeriene, care pare să fi fost întărită.

Incă odată însă, bombardierele germane, care şi-au schimbat şi de data aceasta tactica de atac, au reuşit să facă din acest atac unul dintre cele mai grele suferite de Londra în ultima vreme.

Şi de data aceasta, pierderile germane au fost extraordinar de mici, numai 5 aparate nefiind încă sosite la bazele lor.

Atacul a durat mai mult de o oră

Serviciul britanic de informaţiuni a dat următoarea ştire asupra atacului aerian german dat împotriva Londrei:

In primele ore ale dimineţii de Sâmbătă, germanii au efectuat cel mai hotărît atac, pentru a incendia Londra, dela marile atacuri din 1940-1941.

Distrugerile provocate la Londra

O ştire a biroului internaţional de informaţiuni, retransmisă de corespondentul agenţiei DNB, semnalează:

Raidul făcut de aviaţia germană împotriva Londrei, în cursul nopţii de Vineri spre Sâmbătă a avut un mare răsunet în presa publică din capitala Spaniei.

Faptul că Serviciul britanic de informaţii a găsit că este necesar să renunţe la tăcerea observată până acum cu privire la atacurile date de aviaţia germană în contra Londrei şi să admită că au revenit zilele de groază din anul 1941, este interpretat aci drept un indiciu că recentele atacuri aeriene împotriva Londrei sunt tot atât de puternice ca acelea date de aliaţi împotriva capitalei Reichului.

In cercurile militare din Madrid se constată că încrederea în forţa militară a Germaniei, pe care propaganda anglo-americană încercase să o micşoreze în Spania prin toate mijloacele posibile, este în totul justificată. Toate straturile sociale din Spania urmăresc cu admiraţie faptele de arme săvârşite de forţele armate germane şi sforţările de războiu făcute de întreg poporul german.

Nervozitatea ce domneşte în rândurile anglo-americanilor stabiliţi la Madrid dovedeşte că urmările recentului atac dat de aviaţia germană în contra Londrei sunt cu mult mai mari decât lasă să se înţeleagă agenţia britanică Reuter. Intre altele, aproape toate instalaţiile pentru distribuirea apei şi luminii electrice ar fi încetat să funcţioneze la Londra, ca şi legăturile telefonice şi telegrafice. Echipele de pompieri şi de salvare, după cum se declară, nu au putut să intervină decât în parte, întrucât cazărmile acestor echipe au fost distruse, astfel încât a trebuit să se aducă echipe din alte oraşe din Anglia.

Sute de morţi şi răniţi în urma bombardării mânăstirii Monte-Cassino

Nordamericanii au comunicat refugiaţilor italieni din mânăstirea Monte Cassino intenţia lor de a bombarda mânăstirea, aruncând în acest scop manifeste în care li se cerea să evacueze clădirile.

Intrucât însă tot terenul din imediata vecinătate a mânăstirii era bombardat puternic de inamic, italienii nu au avut posibilitatea să se refugieze în altă parte. De altfel călugării şi refugiaţii, în număr de mai multe mii, nu credeau într'un bombardament, deoarece în interiorul mânăstirii nu se afla nici un german.

Când avioanele nordamericane de bombardament s'au apropiat, refugiaţii au întins pe jos cearceafuri şi fete de mese albe, spre a arăta în felul acesta aviatorilor nord-americani că în mânăstire nu se aflau decât refugiaţi fără apărare. Cu toate acestea aviatorii au aruncat bombele lor, cari au produs un mare măcel printre aceşti nenorociţi. Cel puţin 100 de călugări au fost omorâţi sau grav răniţi iar dintre refugiaţi au fost omorâţi sau grav răniţi cel puţin 600.

Toate operele de artă au fost nimicite

Din mânăstirea Monte Cassino se anunţă că aproape toate operele de artă ale acestui aşezământ cultural au fost nimicite.

Scaunele şi lemnăria sculptată din biserică, opera din 1696 a lui Colicclo a ars complet, împreună cu sculpturile în lemn din camera odoarelor.

Mozaicurile, patru la număr, ale lui Solimana, au fost distruse. Bolta bisericii s'a prăbuşit, distrugându-se astfel frescele lui Luca Giordano. Şi frescele de deasupra uşilor au fost distruse.

Uşa principală a bisericii, lucrată în bronz, a fost smulsă din ţâţâni şi aruncată departe. Ea a suferit mult şi de pe urma focului.

După cum s'a anunţat, biblioteca mânăstirii, compusă din 80.0000 volume şi 1.200 manuscrise, a putut fi salvată în cea mai mare parte, fiind adusă de soldaţii germani la Roma, unde a fost predată autorităţilor papale. Din păcate, numeroase „bule" şi alte manuscrise au fost însă pierdute, ele fiind zidite în clădirea mânăstirii. Printre aceste documente se află şi comentariul lui Origene la Epistola către Romani, ce a fost tradus în secolul al 6-lea de Rufinus, precum şi un „Dante" cu comentarii pe marginea paginilor, datând din secolul 14.

Se crede că toate „bulele" papale privitoare la mânăstire „bule" ce erau strânse din secolul al 11-lea, au ars în ruinele mânăstirii.

Supravieţuitorii au părăsit ruinele

După ce mânăstirea Monte Cassino a fost complet dărâmată de bombardierele anglo-americane, stareţul mânăstirii episcopul Grigorie di Amare, care este în vârstă de 83 de ani, a primit invitaţia generalului german comandant al sectorului şi a părăsit ruinele mânăstirii, împreună cu călugării rămaşi, cei câţiva civili rămaşi şi numeroşi răniţi.

Trenul a fost bombardat tot timpul cât a durat călătoria sa de două ore şi jumătate prin munţi, astfel că au fost înregistrate pierderi noui.

Răniţii au fost luaţi de către instalaţiile sanitare germane.

Bătrânul stareţ este complect sfârşit trupeşte şi sufleteşte, în urma celor trăite în ultimele zile. In prezent, episcopul Amari se găseşte ca oaspe la generalul german comandant, pentru a recăpăta puteri şi apoi se va duce la Roma, la confreria sa.

Dela bombardarea mânăstirii, ruinele acestei clădiri arhitectonice se află sub focul neîncetat al artileriei anglo-americanilor.

O ÎNŢELEGERE RUSO-FINLANDEZĂ NU ESTE POSIBILĂ

Corespondentul Agenţiei DNB retransmite următoarea ştire a Biroului Internaţional de Informaţiuni:

Corespondentul din Stockholm al ziarului „La Suisse" semnalează declaraţia unui purtător de cuvânt al guvernului sovietic la Stockholm, care a spus că orice optimism în chestiunea ruso-finlandeză ar fi inoportun.

Ziarul elveţian scrie în continuare următoarele:

Purtătorul de cuvânt sovietic a observat că toate pretinsele condiţii de pace publicate până acum nu sunt decât simple născociri. El a recunoscut însă că Sovietele cer Finlandei să silească pe germani să-şi retragă trupele de pe teritoriul finlandez şi să accepte ocuparea Finlandei de trupele sovietice.

Purtătorul de cuvânt sovietic subliniază totuşi că finlandezii refuză să se supună acestor pretenţii şi că din această cauză o înţelegere nu este posibilă.

*

Corespondentul agenţiei D. N. B. transmite din Madrid:

„Simpatiile lumii necomuniste merg astăzi cu mica dar eroica Finlandă.

Soarta Finlandei este legată strâns de cea a întregei lumi. Primejdia care ameninţă Finlanda este aceeaş primejdie care ameninţă toată lumea civilizată" — scrie ziarul spaniol „Arriba".

ULTIMELE ŞTIRI

INTERNE

Profesorul A. C. Cuza cetățean de onoare al municipiului Iași

Prin decizia ministerială Nr. 3726 din 16 Februarie 1944, se aprobă deciziunea d-lui primar al Municipiului Iași Nr. 83 din 3 Februarie 1944, prin care se conferă d-lui profesor A. C. Cuza cetățenia de onoare a Municipiului Iași, pentru activitatea sa de cinci decenii în slujba ideii naționaliste care stă la temelia Statului.

Noulî subdirectori generali la P. T. T.

Se înaintează la gradul de subdirector general P. T. T., următorii inspectori generali P. T. T.:

D. ing. inspector general P. T. T. Dumitrescu Aurel, directorul telegrafiei. D. inspector general P. T. T. Gârdu Vasile, directorul Contabilității P. T. T. D. ing. Costacea Octav, subdirectorul general P. T. T. și ing. Schiicrul, se înaintează la gradul de consilieri superiori pe lângă Direcția generală P. T. T.

EXTERNE

„Etape de război"

In ziua de 13 Februarie, postul de radio Madrid a difuzat, sub titlul „Etape de război", o impresionantă schiță a scriitorului Tate Cumming, inspirată de eroismul armatelor române la Odesa.

Bucata radiofonică s'a desfășurat pe un fond de cântece și coruri cu aspecte din viața românească, cu idile țărănești și eroism războinic evocând decorul românesc și viața soldaților români în război.

In ziua de 16 Februarie, postul de radio Madrid a difuzat un program românesc, care a început cu conferința d-lui Juan Gomez despre formarea poporului român și a continuat cu cântece românești.

Eșecul d-lui Churchill la alegerile parțiale

Ocupându-se de eșecul d-lui Churchill la alegerile recente, DAGSPOSTEN declară că cu siguranță că presa engleză va bagateliza acest eveniment dar nu va reuși aceasta.

Alegerile din Derby au arătat că încrederea Angliei în victorie nu este chiar atât de mare cum se afirmă.

Primul ambasador al Chinei în Canada

După cum anunță o telegramă din Ciungking, d. Liușișun a fost numit primul ambasador al Chinei în Canada.

Cardinalii Rossi și Canali primiți de Suveranul Pontif

Papa Pius al XII-lea a primit Sâmbătă în audiență particulară pe cardinalii Rossi și Canali.

Mareșalul Rommel a inspectat fortificațiile din Normandia

Mareșalul Rommel a inspectat în cursul ultimelor zile fortificațiile din Normandia în timpul călătoriei sale dealungul „zidului" dinspre Atlantic.

Mareșalul, care era însoțit de ofițeri superiori și-a putut da seama, grație inspecției sale amănunțite, chiar și de cele mai mici insule de rezistență, iar, prin rapoartele ce i-au fost făcute de comandanții diferitelor puncte de sprijin, de puterea combativă și de starea de pregătire defensivă a lucrărilor de fortificație de pe coasta Normandiei.

Cu un interes deosebit, el a inspectat vaslele baraje de mine de o mare densitate stabilite pe coastă.

In cursul unor conferințe prelungite, el și-a făcut o idee de ansamblu despre puterea de luptă a „zidului" dinspre Atlantic la extremitatea de nord-vest a coastei franceze.

La terminarea inspecției sale, mareșalul Rommel a vizitat fortăreața navală Cherbourg și puternicele sale fortificații.

Succesul colectei germane de ajutor de iarnă

Colecta pe stradă făcută de ajutorul de iarnă în cursul lunei Ianuarie a dat cel mai bun rezultat din toate colectele de până acum. După evaluări provizorii au fost strânse 81 de milioane de mărci.

Față de aceeași colectă de anul trecut se înregistrează o sporire de 24,2 la sută.

Șase teroriști belgieni au fost executați

După cum anunță ziarele, șase teroriști comuniști, care dețineau arme de foc și materii explosive, au fost executați, fiind prinși asupra faptului.

O comunicare a Vaticanului adresată guvernului englez

După cum anunță serviciul britanic de informațiuni, Cetatea Vaticanului a comunicat acum și guvernului britanic că la Castel Gandolfo, atât în vila Papei cât și în împrejurimile ei nu se aflau persoane civile sau militari germani.

Șeful de stat major al armatei generalului Vatutin a fost destituit

După cum a declarat un ofițer de stat major bolșevic, făcut prizonier în luptele dela sud-est de Zvenigorodca, șeful de stat major al armatei generalului Vatutin, generalul de divizie Simion Pavlovici Ivanov, a fost destituit din funcția sa în baza ordinului dat de șeful marelui stat major, mareșalul Jukov.

Cu privire la soarta sa, nu se știe nimic.

Avioanele anglo-americane au distrus închisoarea dela Amiens

Activitatea aeriană a inamicului deasupra teritoriilor ocupate din vest a fost slabă în cursul zilei de 18 Februarie.

Apărarea antiaeriană germană a doborît 5 avioane anglo-nord-americane.

Singurul succes înregistrat de aviația anglo-nord-americană cu prilejul atacurilor de Vineri a fost baia de sânge a deținuților francezi, în urma distrugerii închisorii comunale dela Amiens. De sub dărâmături au fost scoase până acum 50 de cadavre și 60 de deținuți grav răniți.

Alte victime scoase de sub dărâmăturile palatului organizației Propaganda Fide

De sub dărâmăturile palatului organizației Propaganda Fide, de pe teritoriul papal dela Castel Gandolfo, au fost scoase Duminecă cadavrele stareței ordinului Carmelitelor și mai multor călugărițe, precum și cadavrele a 95 de copii și 108 persoane mai în vârstă

Un atac al aviației japoneze împotriva unui convoi inamic

După o știre primită dela o bază japoneză din Pacificul sudic, avioane ale marinei japoneze au descoperit în dimineața zilei de 16 Februarie un convoi inamic care naviga în apele Noulî Britanii.

In cursul atacului ce a fost dat imediat, un mare vas de transport a fost lovit în repetate rânduri și incendiat.

Toate avioanele japoneze s'au înapoiat la bazele lor.

Două avioane americane s'au ciocnit în aer

Serviciul britanic de Informațiuni anunță că în apropierea orașului Phoenix, din statul federal nordamerican Arizona, două avioane de tipul „Liberator" s'au ciocnit în aer.

Cele două echipagii, având în total 17 aviatori, și-au găsit moartea cu acest prilej.

In Cetatea Vaticanului rațiile alimentare au fost reduse

Rațiile alimentare au trebuit să fie reduse în Cetatea Vaticanului.

Prin această măsură a fost atinsă în deosebi rația de grăsime.

Ce au distrus aviatorii anglo-americani la Berlin

Intr'un raport cu privire la ultimul atac dat de forțele aeriene britanice împotriva Berlinului, Agenția Reuter subliniază pretutindeni, ca unul din rezultatele cele mai remarcabile, distrugerea splendidului bulevard berlinez Kurfuerstendamm. Importanța pe care sus zisa Agenție o atribue distrugerii splendidului bulevard Kurfürstendamm și a cartierelor de vile din Gruenewald documentează, după cum se declară în cercurile politice berlineze, fraza ministrului aerului britanic Sinclair, rostită în fața Camerii Comunelor și privitoare la scopurile urmărite de conducerea de război aerian a aliaților.

Nu oare d. Sinclair este acela care a pretins că formațiunile de bombardiere britanice nu aveau intenția să distrugă cartierele de locuințe, ci că atacurile lor nu vor fi îndreptate decât împotriva industriei de război germane? Orice englez care a fost vreodată la Berlin, cunoaște Kurfuerstendamm-ul și Gruenewald-ul, care este situat în prelungirea lui. Deasemenea trebue să știe că aci nu există nici un fel de întreprindere de armament și nici un cartier muncitoresc prin distrugerea cărora forțele de producere ar fi reduse la neputință. Satisfacția cu care serviciul britanic de informațiuni înregistrează distrugerea Kurfuerstendamm-ului și Gruenewald-ului, confirmă din nou că pe aviatorii teroriști americani puțin îi importă locul unde își aruncă bombele. Principalul este pentru ei ca să fie uciși oameni și locuințele să fie transformate în cenușă.

SITUAȚIA PE FRONTURI

FRONTUL DE RĂSĂRIT

In sectorul de Sud al frontului de Est, s'au dat lupte grele în regiunea Krivoi Rog și vest Cercassi.

In regiunea Krivoi Rog continuă puternice presiuni la sud-est și nord-est de oraș. După lupte grele, bolșevicii au reușit să realizeze pătrunderi grele, care în cea mai mare parte au fost eliminate prin contra-atacuri sau zăvorâte cu eficacitate. Luptele au continuat cu furie și Sâmbătă 19 Februarie a. c. până la căderea nopții, fără ca bolșevicii să realizeze vreo străpungere spre Krivoi Rog.

La sud de oraș, un grup de luptă german, constituit din blindate și regimente de vânători, a trecut la atac, înaintând în liniile sovietice peste 20 km. In lupte înverșunate a reușit să impresoare și să nimicească mai multe grupuri de forțe sovietice.

In regiunea dela vest de Cercassi și est Gaskov, bolșevicii au continuat atacurile cu noi unități de blindate împotriva săgeții germane de tancuri, a cărui pătrundere a înlesnit eliberarea grupului de luptă german încercuit în acea zonă, — dela 28 Ianuarie 1944, — fără nici un rezultat.

De la începutul acțiunii de despresurare, formațiunile blindate germane constituite din tancuri Tigru și Pantera, prevăzute cu tunuri antiaeriene de 125 mm. și 88 mm., au nimicit sau capturat 728 de tancuri sovietice, 770 de tunuri și o mare cantitate de alte materiale de război.

In afară de aproximativ 3.000 prizonieri, bolșevicii au pierdut cel puțin 12.000 de morți.

Este de presupus că pierderile totale sângeroase ale bolșevicilor se ridică la aproximativ 50.000 oameni.

In sectorul central al frontului de Est, între Pripet și Berezina, au pornit la atac în direcția Bobmisk cu circa 8 divizii de infanterie, însoțite de avioane de bătălie și sprijinite de baterii de mortiere motorizate.

Câteva breșe făcute de sovietici, au fost desființate printr'un contra-atac dat de rezervele locale germane. S'au dat cu această ocazie și lupte corp la corp.

In sectorul de nord al frontului de Est, la sud de lacul Ilmen și în apropiere de noua linie de apărare germană stabilită la vest de Staraia Rusa, evacuată la 18 Februarie după distrugerea completă a instalațiunilor militare, au avut loc lupte vii cu importante forțe sovietice.

Au fost distruse prin lovituri directe, 7 tancuri sovietice.

Alte 11 tancuri au fost scoase din luptă prin mijloace de atac direct.

Intre lacurile Ilmen și Peipus ca și pe Narva, presiunea sovietică s'a menținut.

Și aci cea mai mare parte a atacurilor inamice, au putut fi oprite în zona din fața liniei principale germane.

In câteva breșe, luptele continuă în clipa de față.

FRONTUL DIN ITALIA DE SUD

Luptele dela capul de pod dela Nettuno au continuat cu o intensitate nemicșorată. Atacuri date de trupele germane și contra-atacuri inamice, sprijinite de care de luptă, au alternat la sud și la sud-est de Aprilia.

Formații de avioane de luptă și de bătălie, au atacat ziua și noaptea cu un vădit succes obiective dela capul de pod de la Nettuno. In portul Anzio, bombe au provocat incendii întinse și explozii la depozitele de munițiuni.

In cursul atacurilor date împotriva grupărilor de vase inamice din largul portului Anzio, un vapor de transport de 7000 de tone a fost scufundat și alte două vapoare cu o deplasre totală de 16.000 de tone, au fost grav avariate.

Submarinele germane au cufundat în apele dela Nettuno trei unități de debarcare inamice complect încărcate și un vapor de transport cu o deplasre totală de 16.000 de tone, precum și două contratorpilore.

In aceleași ape, un submarin comandat de generalul Fenski a scufundat un crucișetor inamic.

Pe frontul dela sud, inamicul a întrerupt în ziua de 19 Febr. a. c. marile sale atacuri în regiunea Cassino din cauza gravelor pierderi pe care le-a avut în cursul zilelor precedente.

RĂSBOIUL AERIAN

Raidul făcut de viația germană împotriva Londrei, în cursul nopței de Vineri spre Sâmbătă 19 Februarie a. c., a fost tot atât de puternic ca și atacurile date de aviația germană împotriva capitalei Angliei în cursul anului 1941.

Formațiunile aeriene germane care au participat la acest atac de noapte, au avut numai 5 avioane lipsă.

In dimineața de 20 Februarie, formațiuni de avioane de bombardament britanic, au executat un atac de teroare împotriva localităților din centrul Germaniei. Un mare număr de bombe explosive și incendiare, au căzut în special în cartierele de locuințe din orașul Leipzig.

Forțele germane din apărarea antiaeriană au distrus 83 de avioane de bombardament cu câte patru motoare.

Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București, str. Sărindar 5-7-9, înmatr. sub Nr. 156/942 la Reg. Of. Com. București.
Tipărită la 21.II.1944